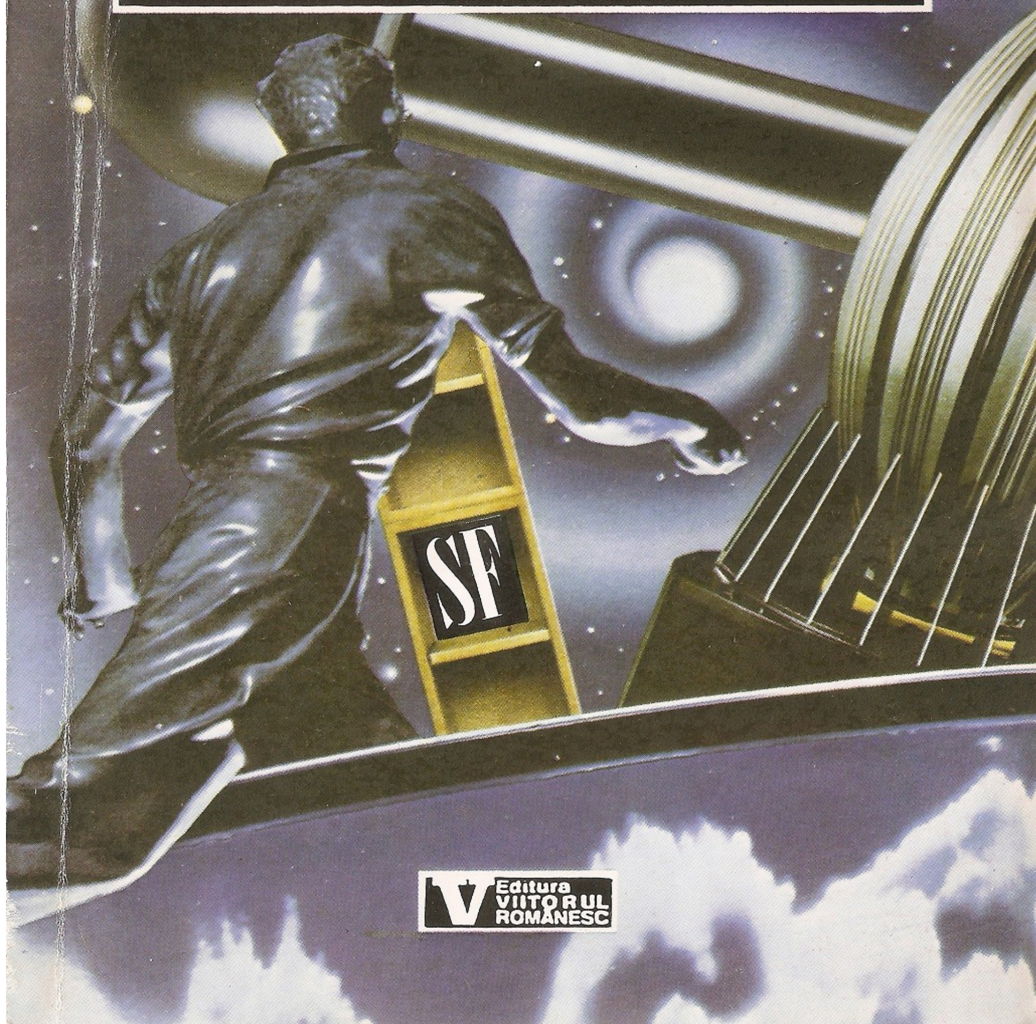
Ray Willbruce

HAMMET INTERGALACTIC

RAY WILLBRUCE

HAMMET INTERGALACTIC

Redactor Daniela ZECA

Coperta Dan STANCIU

EDITURA „Viitorul Românesc”

BUCUREŞTI 1994

CAPITOLUL I

PLANETA ADORMITĂ

Escadra de nave se opri deasupra planetei de culoarea trecutului contemplând cu uimire relieful nemişcat, temperatura straniu de rece, ultimele generaţii umanoide surprinse de glaciaţie, oraşele ale căror clădiri liniare, înalte fuseseră transformate în palate baroce cu fastuoase ornamentaţii de brumă, văzduhul apos, congelat, în care pământul încremenise ca într-o impenetrabilă şi definitivă centură de castitate.

În veşmântul ei rece şi transparent, planeta dormea surâzând – surâs rece şi fascinant într-o uriaşă picătură de apă – sub o cupolă de basm din care părea că nu se va mai trezi niciodată.

Dintr-una din nave, un butonaş atins de o mână mecanică declanşă o melodie suavă, un vals lent şi armonios, sunetele se propagară în cercuri şi rotocoale perfect reverberate, traversară vidul cosmic cu graba copilului îndreptat către mamă, apoi – piolet de încercare alpin, mesaj refuzat – se loviră de carcasa rece şi îngheţată a planetei. Patinară derutate un timp, apoi nemaiavând ce face se întoarseră la locul de lansare cu sunetele reduse şi sfâşiate.

Dar toate astea erau numai aparenţe. Escadra nu era programată să ia în seamă sunetele indiferenţei. Drumul fusese lung şi costisitor, forţele investite imense. Ceea ce zăcea sub crusta geloasă a gheţii se numise viaţă cândva şi viaţa sau umbra ei, trebuia recuperată. În acest sâmbure poate viu şi real, sutele de planete ale sistemului lor galactic, îşi puseseră mari nădejdi. Îngheţată sau nu, vie sau moartă, planeta de culoarea trecutului trebuia abordată. Pentru ei, lensienii, în lumina de veşnică seară în care sosiseră, planeta Pământ le părea, poate chiar şi era, o vitrină rotundă, un glob îngheţat, transparent, o prăvălie uriaş-rotitoare care-şi ademenea trecătorii: „Veniţi, cumpăraţi, ceea ce a fost cândva viu şi natural nu a murit, s-a congelat pentru dumneavoastră!”

Primele şase nave de cercetare părăsiră „stupul de bază” aşezat în formă de V şi peste câteva ore îşi stabiliră poziţia

deasupra pământului la câţiva kilometri distanţă. Cerul era rece şi liniştit, golul dintre nave şi sol o închipuire cufundată în somn. Undeva înlăuntrul celor două insecte metalice, monitoarele calculau cu precizie timpii trecuţi ai planetei, elementele de – eventuală agresiune, formele prin care puteau fi reprimate. Nu găsiră nimic. Pe apă şi pe uscat, o crustă rece şi nemiloasă acoperea nemişcarea oprind orice respiraţie. Umană, animală sau vegetală. Două hublouri rotunde lansară câte un jet luminos, şi pe ele începură să coboare încet spre pământ, o mulţime de fiinţe tăcute, mecanice. Oameni şi totuşi neoameni. Fiinţe inteligente de un calm calculat. Construiţi dintr-un metal subţire, strălucitor la culoare şi rezistent. Ajunşi jos, se răspândiră în grupuri, acoperind un spaţiu de câteva sute de kilometri. Câmpul lor pulsativ conectat la navele – de deasupra începu să vibreze şi cercetarea începu metru cu metru. După câteva secole, era prima seară când pe solul îngheţat şi tăcut sosea cineva.

CAPITOLUL II

PRIMA DISPARIŢIE

Lens 285 trebuia să digere imaginile unui spaţiu pătrat, uriaş, pe care – zeci şi sute de mii de clădiri funerare ale unui imens cimitir citadin – se înălţa Megalopolis. Ochii săi superdotaţi, cleştişori ascuţiţi, transparenţi, înaintând ca un cric invizibil până în adâncul nepătruns al oraşului – sticleau imagini care păreau îngropate definitiv, transmiţându-le navelor-colectoare. Acestea le receptau transformându-le în cifre, formule, abstracţiuni matematice şi după ce le goleau de orice informaţie, le trimiteau înapoi pe pământ, lacrimi stupide, înainte de a se sparge şi dispare definitiv, unde mai alunecau patinând, scrâşnet tăcut şi inutil, frână ratată a drumului spre inexistenţă – bărcuţe rotunde închipuind alunecarea planetelor nemuritoare în infinit. Dar Lens 285 nu era preocupat de aceste citate melodramatice. El era un **Dublu Digerator – Automat.** Imaginile nu reprezentau pentru el nimic altceva decât materia datelor necesare, trup alb pentru matematica malaxoarelor cosmice, le consuma repede şi abil eliminând inutilul concomitent cu comanda venită. Era un digerator aproape perfect, niciunul din cele două trupuri ale sale nu depindea de rumoriile proprii, totul la el mişca, trăia, murea conform programării. Iar lumea peste care plana – dacă ar fi vrui sau ar fi putut să-şi explice – era pentru el o revistă solidă, din care ochii săi ascuţiţi şi tăioşi decupau imaginile cerute fără să-l intereseze şi sensul acestora. Avea faţă de toate acestea o indiferenţă analfabetă, grija lui fiind înainte de toate, decuparea imaginii din orice context, grăbit şi precis. Niciodată vreo imagine decupată de el nu avusese nici lipsuri nici adaosuri.

Tot ce era la vedere fusese acoperit. Crustă, fâşie de celofan, peliculă transparentă, gheaţa trona peste tot aidoma muşchilor pe copacii unei bătrâne păduri. Lens 285, ale cărei tălpi fuseseră adaptate la benzi adezive, cerceta adâncurile subterane ale unui metrou. La fiecare suta de metri, în linie dreaptă, veghea câte un ochi de cristal. Trupul său dublu înainta şi se urma la distanţă

reglementară controlând spaţiile: culoare lugubre prelungi, semiobscure, uşi, coridoare, săli, cotloane, unghere, scări, staţii, traverse, lifturi, lumini încă aprinse şi morţi, mulţi morţi îngheţaţi în picioare aşteptând sosirea unui metrou de zeci, sute de ani, dacă nu chiar de o eternitate. Copii cu tricouri vărgate şi căşti muzicale pe cap, femei, un grup de bătrâni priviţi cu ironică milă de câţiva tineri cu haine de piele, un poliţist rotofei, un bărbat suplu cu pielea de culoarea cafelei şi, dincolo de ei, hăul negru, adânc: un tunel – gură căscată flămând în aşteptarea vagoanelor.

Imaginile se derulau cu repeziciune, se preschimbau în cartele, în cifre, în date şi sinteze exacte, ca apoi să devină inutilizabile, să recadă pe suprafaţa alunecoasă spărgându-se în nefiinţă. Lens 285 – două păpuşi în mişcare sincronă alunecând prin tunelul unui vis îngheţat. Un sunet lung şi duios îl opri din digeratul imaginilor. Venea de pretutindeni şi de nicăieri, tânguios, sfâşietor, jalnic, multiplu. 285 clatină de câteva ori din cele două capele ale sale apoi privirile îi alunecară iarăşi de-a lungul coridoarelor subterane luând totul de la început. Nu îl deranja repetiţia. Pentru el, imagine nouă sau veche, viaţă sau moarte, apă sau gheaţă, totul era doar un material care îi punea mecanismele de înregistrat în mişcare. Nu avea nici entuziasme nici dezamăgiri; şi socotea că e bine aşa Ca într-o dublă de film, imaginea se suprapuse peste imagine, personajul peste personaj, culoarea peste culoare fără vreo diferenţă. În afară de una. Sunetul nu se mai auzi. Şi Lens 285, după câteva clipe de aşteptare decise că sunetul nu existase. Nu avusese cum să existe pe o planetă care murise definitiv, iar cele două spaţii, cel de la suprafaţă şi cel din adânc, sucombaseră, închise, etanşeizate de apa năvălită şi îngheţată, lipsind de aerul atât de necesar vieţii până şi ultimul germene ai mişcării. Iar 285 ştia, acolo unde nu este viaţă, nu există sunet, nici glas, nici ecou.

Monitoarele de pe navă funcţionau fără să înregistreze ceva în perimetrul metroului. De câteva secunde bâzâitul monoton, inegal producea doar o imagine albă, tăcută., Unul din lensienii instalaţi la pupitrul vizual – după ce luă la cunoştinţă – observă calm:

— Interesant!

Apasă pe câteva butoane, verifică energia, calculă distanţele

dintre monitor şi robot, reduse imaginea şi o cuplă cu alta de pe un alt perimetru. Ecranul rămase alb în continuare. Alături de ea, ecranul geamăn transmitea mai departe clădiri şi ruine.

Ridică receptorul şi raportă sec:

— Robotul 285 a dispărut din imaginea de control!

Apoi continuă să privească alternativ celelalte ecrane. Pe câteva dintre ele se petreceau lucruri noi şi neaşteptate.

CAPITOLUL III

LUMINIŢELE BUCLUCAŞE

Robotul 372 cerceta partea de nord a acelui oraş babilonic, oraş care după datele oferite de calculatoare fusese mândria continentului. Acum nu mai era decât un haos de fier şi beton prăbuşit sub propria greutate, un cimitir de dughene şi ganguri, de autovehicule răsucite de foc sau de ger, clădiri crăpate şi desfigurate şi trupuri, milioane de trupuri. Statui supra-etajate ale unui muzeu catastrofic conservând pentru eternitate ultima imagine dinaintea sfârşitului. Cavaleri ai ultimei şanse în lungi pardesie de catifea, recitind prin parcuri speranţa într-o idee, vagabonzi, descreieraţi, poliţişti şi isterici ucigându-se, pândindu-se reciproc cu tot felul de automate cirilice, flinte străvechi, bare, cârlige de fier… Apocalips sugrumat, supraaglomerat, izolat din cartier în cartier, din sector în sector, cu garduri de sârmă ghimpată pe care atârnau nişte inscripţii avertizoare.

372 înainta prin lumina ceţoasă ridicată din acele cotloane sordide, din blocurile căzute-n genunchi de parcă ar fi fost izbite în plin de un meteorit. În faţa lui, se înălţa o clădire gigantică, încă întreagă. Slalomă prin cimitirul de maşini parcate în faţă şi, printr-o gaură cariată, cândva somptuoasă intrare, pătrunse în interior. Fără să mai privească la statuia portarului încremenit lângă uşă, la fiinţele nemişcate de gheaţă care se zăreau peste tot, în fotolii, cabine, la mesele de recepţie, 372 o luă în direcţia liftului şi apăsă pe buton. Se auzi un uruit. Liftul încă funcţiona. Transmise informaţia şi pătrunse în el. În dreapta sa, o fiinţă îmbrăcată în costumul de liftier, surâdea de sub crusta de gheaţă parcă dorind să întrebe: „La ce etaj doriţi să urcaţi?”. 372 apăsă butonul care indica ultimul etaj al clădirii. Când uşa liftului se deschise ieşi fără să mai privească înapoi. Porni dealungul unui vitraliu care nu era altceva decât unul din cei doi pereţi ai coridorului care ducea către anexele de distracţii. Înainte de a pătrunde acolo transmise informaţia. Camere mari, rotunde, dreptunghiulare, pătrate, mese de joc, discoteci,

baruri, grupuri de dansatori strânşi sub o lumină difuză, dansatoare de streep, breek şi steek. Săli de proiecţie. Filme. Comedii mute, comedii muzicale, politice, filme S.F. Imagini încremenite pe un ecran, privite de oameni încremeniţi. Pe unul din ele, echipajul uzat al unei nave uzate se străduia să scape de un pasager nedorit, un monstru galactic cu trup de pisică jupuită care creştea alarmant şi devorator. Nimic interesant. Basme de gradul III. Sui câteva trepte şi pe o uşă metalică pătrunse pe terasa de miazăzi. Sub el marea de gheaţă strălucea cu ispite stelare. Marginea mării nu se vedea. Pământul şi apa, materializate sub aceleaşi cristale de gheaţă se confundau. Doar norii alunecau transparenţi de la unul la altul – voaluri subţiri, pânze ale unor bărci nevăzute. Şi dedesubt, la sute de metri adâncime – crucişător scufundat, rupt la tribord şi babord – insula care se numea Manhattan. Avea încă ruinele feţii îndreptate spre ceea ce fusese cândva largul lichid albastru. Înaintea lui, nu departe de axa măreaţă a vasului, ca un catarg zdrenţuit, cu mii de orbite golite de orice lumină, turnul lui Empire State. De jur împrejur, dreapta şi stânga, înainte şi înapoi, peste tot, ruinele altor clădiri. Robotul le înregistră transmiţându-le mai departe. Prinse întreg peisajul în câteva imagini definitive. Aşa cum arătau ele în clipa aceea. Cu împrejurimile prăbuşite, cu uzinele masive şi cenuşii, cu insulele sale ca nişte cuvinte tăcute. Apoi se întoarse pentru a ieşi din acel spaţiu denumit pentru el în mod convenţional 304 şi care, cândva, fusese pentru lumea întreaga Centrul Rockefeller. În faţa lui se deschidea un canion îngust şi interminabil plin de maşini şi clădiri dărăpănate pe intrările cărora se mai putea citi: „Cornflakes”, „Luncheon – bar”, „Are you looking for good food? Come în!”. 372 transmise informaţia cu fidelitate.

Sus în faţa monitoarelor de pe navele – colectoare se înregistra ceva nou şi neaşteptat. Digeratorul de imagini nu mai era singur. Sute de luminiţe mici, abia vizibile, cu străluciri schimbătoare îl urmăreau, se apropiau de el cu prudenţă pe sub pojghiţa subţire de gheaţă, ca apoi, speriate parcă de curajul avut să se retragă din nou şi să scadă din luminiscenţă până căpătau o paliditate care le făcea pentru un timp invizibile. Păreau nişte roiuri de albine-aurii, stoluri fosforescente de păsări microbiene, licurici, miniaturi mecanice ale unui joc numit base-

ball în care echipa când pornea în şarje de atac, când se retrăgea în apărare. Uneori, câte o luminiţă mai curajoasă se aventura până aproape de corpul robotului apoi, parcă speriată, îşi pierdea viaţa brusc, pentru a reapare după un timp ceva mai departe, reînchegându-se într-o mişcare apropiată de tremur sau râs. Negăsind nicio explicaţie plauzibilă pentru acest fapt insolit, tehnicienii navelor transmiseră totul mai sus la navele de comandă.

Erau toţi acolo, Moon, doctorul Mitch, comandanţii de nave, tânărul acela grăsuț şi ciudat care în locul obişnuitului costum spaţial purta pantaloni largi şi un pulover de lână care îi acoperea rotunjimile fizice – şi care după câte ştia era singurul psihobiologician al expediţiei şi evident Zeea. Hammet se întoarse spre ei. Ceea ce văzuse pe monitoare nu i se părea din cale-afară de alarmant. Pâlpâirile puteau fi reflexele unor stele dispărute de mult sau cine ştie ce altă bizarerie. Totuşi se hotărî să fie precaut.

— Ce fel de roboţi aţi trimis pe Pământ? – întrebă el fară să se jeneze că întrebarea pune în lumină absenţa sa de la operaţiunile iniţiale.

Seria de roboţi-dubli, aducători de imagini – răspunse Moon, Aparatele au confirmat că pe lângă capacitatea lor de înregistrare comportă un minim de risc.

— Minimum de risc, maximum de hazard – îl completă grăsuţul cu pulover.

Hammet îl privi mai atent. I se păruse că tipul avusese o undă de ironie în glas? Încerca să-şi amintească momentul recrutării personalului pentru expediţie. Individul îi fusese impus în pofida convingerii sale că nu are ce face cu un psihobiologician. Îl acceptase ca să nu facă opoziţie din plecare. Şi apoi, nici nu ar fi avut argumente. Psihobiologia era un domeniu în care era neofit. Îşi impuse o faţă impenetrabilă, rece, deşi ar fi fost tentat să surâdă. Un lensian înzestrat cu simţul umorului, era ceva rar nu numai la bordul unei expediţii de importanţa acesteia, dar chiar şi pe întreaga planetă. Hotărî să îl ţină pe lângă el fără a da totuşi impresia că îl favorizează. Demult nu mai zâmbise decât înlăuntrul său şi numai la propriile sale reflexii. Poate aşa, expediţia aceasta – a câta? — banală şi rutinieră, în căutarea unui lucru atât de greu de găsit va căpăta o undă de interes şi

pentru el. Privi la ceilalţi. Erau în continuare sobri şi preocupaţi să dea un sens cât mai logic evenimentelor pe pământ, niciunul nu mai avea cap pentru altceva. Adjunctul său, Moon, arbora aceeaşi faţă serioasă şi gravă privind pe unul dintre ecrane mişcările luminoase care se apropiau şi se depărtau atât de ciudat de robotul care nu le putea înregistra nici chiar pe infraroşu.

— Deşi planeta e moartă, calculează toate variantele pe care se mişcă pâlpâirile astea şi caută-le o schemă chimică sau energetică! – ordonă Moon enervat unui tehnician. Acesta ridică din umeri neputincios dând de înţeles că făcuse totul mai înainte fără vreun rezultat.

— Batem la uşi deschise! – interveni rubicondul psihobiologician. Hammet privi pentru prima oară la el încercând să-i ignore costumaţia desuetă.

— Ce vrei să spui?

— Ceea ce fac luminiţele acelea seamănă cu un joc de copii! Surâse ca şi cum ar fi vrut să se scuze. L-am studiat şi eu în anii de facultate când nu prea ascultam prelegerile unor profesori plicticoşi. Jocul acesta, care se practica mai demult pe pământ se numea „V-aţi ascunselea!”

— Vrei să spui că luminiţele acestea fugare sunt nişte copii?!

Alvin dădu imediat înapoi.

— Am afirmat doar că ceea ce fac ele acolo intră în schema perfectă a acestui joc de copii. Felul în care răspunse psihobiologicianul, avu darul să-l irite pe Hammet. Nu mai era demult obişnuit cu tipul de lensian care după ce afirmă ceva, dă înapoi. Totuşi se menţinu în rezervă.

Să acceptăm – zise el. Un lucra e totuşi de neînţeles. Copii sau dracu’ mai ştie ce altă năzdrăvănie, cum de nu le e teamă sa se apropie de roboţi, ba, după toate aparenţele îşi mai şi bat joc de ei.

Alvin rămase câteva clipe pe gânduri.

— Probabil că nu au de ce să se teamă. Pentru ei roboţii fac parte dintr-o altă formă de existenţa.

— Care?

— Una nevie!

Deşi nu îi făcea plăcere să se lase învins, Hammet trebuia să recunoască că de astă dată psihobiologicianul o nimerise.

Întrebările celorlalţi izbucniră şuvoi.

— Asta înseamnă că ele sunt vii?… Că ni le putem apropia? Că pot şi percepe?…

Alvin încerca să-şi ascundă mormăiturile în puloverul gros. Nu părea mulţumit că varianta lui avusese atâta succes. Ca orice om de ştiinţă emitea mai întâi ipoteze pe care abia apoi urma să le demonstreze.

– Nu ştiu… Nu pot spune decât că prin modul în care sunt dispuşi şi se mişcă au o dinamică. Că primesc, memorizează, utilizează în cele din urmă nişte informaţii exterioare exacte şi noi, sau că acţionează doar din instinct, asta nu mai ştiu. În ce priveşte apropierea noastră de ei, odată ce am acceptat ideea că ei se joacă este clar că aşa ceva este deocamdată improbabil. Nişte maturi nu pot intra într-un joc de copii. Trebuie să mai aşteptăm până ce vor mai creşte…

— Maturizarea unor forme jucăuşe de existenţă pe o planetă pe care o credeam fără viaţă – suspini Moon. Mai ales în absenţa totală a luminii solare asta poate dura mii, milioane de ani, dacă nu chiar o eternitate.

În ciuda protestului pesimist, Moon avea totuşi dreptate. **Ipoteza Timp** nu intra în discuţie. Galaxia de pe care veneau era, după cum ar fi spus Alvin, o doamnă bătrână, numai proteze, a cărei strălucire pierise demult; nu mai era naturală. Ciudăţenia consta totuşi în altceva. Cu cât planetele lor erau mai puternice cu atât viaţa devenea mai fragilă. Dacă la scară galactică problema dominaţiei fusese rezolvată demult, cea a supravieţuirii devenea tot mai stringentă. Trebuia găsit sâmburele genezei. Expediţii de cercetare fuseseră răspândite în toate direcţiile posibile ale universului, planete socotite moarte erau luate din nou la refec, cavouri sub care zăceau civilizaţii apuse erau redeschise, stele minore care nu străluciseră niciodată, tăiate, sfărâmate, trecute prin ciur şi prin sită ca pe vremea colonilor, dar acum nu în căutarea unor noi teritorii şi nici a lăzilor cu comori legendare. Fuseseră pe planetele Charta, Pihor, şi Turhat socotite până atunci inaccesibile pentru lanţurile de munţi abundând în mistere. Trecuseră şi de Oedip, planeta oarbă, oraculară în care odată intrat pierdeai dimensiunile spaţiale; uneori îi ghidaseră voci ale trecutului, alteori calculele Computerului General, dar nicăieri

nu găsiseră sâmburele de foc sau de apă al existenţei dinainte de apariţia vieţii. Calculatoarele produceau mormane de date şi cifre confirmând zădărnicia tuturor intreprinderilor, iar navele nu răscoleau decât praful de pe acoperişele unor imperii apuse, surpând mărturiile unor vechi existenţe, coloanele invadate de vegetaţii tăcute. Acum ajunseseră pe pământ. Şi aici, în loc de ceea ce căutau descopereau nişte luminiţe prevestind surprize neaşteptate. Ca pentru a-l confirma, un ofiţer transmise pe unul din monitoare raportul uneia dintre cele şase nave de colectare:

— Robotul 372 divizat!

Asta însemna că luminiţele acelea copilăreşti nu mai urmăreau decât unul dintre cele două trupuri ale robotului digerator. Celălalt dispăruse. Unde şi cum?… Deşi presimţea că toate eforturile depuse vor fi în zadar, ordonă:

— Toate monitoarele în căutarea lui 372! Surâse în sinea sa. Conform logicii aritmetice ar fi trebuit să spună 136. Continuă. Cel existent să fie adus cât mai repede aici. Se întoarse spre Alvin. Vreau să scoţi de la el tot ce se poate chiar şi cu riscul de a-l se despica până la ultimul fir. Flota asta e cea mai puternică din câte au fost trimise în univers. Nu ne putem permite s-o facă de râs nişte microorganisme. **Terminat!**

Singur, numai cu Zeea. Doi lensieni într-o sferă de metal transparent eu privirea spre univers. Ceilalţi rămaseră lângă monitoare să caute robotul dispărut. Era normal. Sarcina roboţilor era să transmită imagini, a lensienilor să îi apere şi a lui să ia hotărâri. O lume perfectă într-un univers aproape perfect, Hammet nu se putu să se împiedice să nu se gândească iarăşi la Hammet. Afurisitul, câtă dreptate avea! Puţin umor nu ar fi stricat totuşi în jur. Lui, celorlalţi, ba chiar şi roboţilor-dubli care deveneau atât de simpli şi vulnerabili în faţa imprevizibilului. Privi către Zeea. Avea acelaşi gât perfect, alungit, pudrat cu firicele de păr aurii scurte şi luminoase. Simţi dorinţa de a i-l mângâia.

— Pare un decor uriaş închis într-o scenă de gheaţă – rosti ea.

— Şi tu eşti predispusă la comparaţii?

— Şi ce e rău în asta?

— Tendinţa de a compara dovedeşte incapacitatea de a defini ceva ca pe ceea ce este!

— Iar actul, orice act lensian de gândire, este epurat de

ornamentul retoricii! – continuă ea **Regulamentul Organic al Lensienilor.**

— Retorica! se strâmbă el astfel încât Zeea să nu vadă că totuşi surâde, ce să facem în cosmos cu ea? E ca un pleonasm, cere întreruperi, face universuri din întrerupere, doar nu ai vrea sa rătăcim într-un spaţiu retoric… avem destule dificultăţi şi aşa!

Cândva le plăcea rătăcirea prin orişice spaţiu, chiar şi în cel al retoricii. Cândva se iubiseră. Avuseseră chiar şi curajul să o declare, să se afişeze împreună în văzul galaxiei întregi… Se rupeau de orice legătură cu baza, îşi desfăceau cordoanele de reper lăsându-le în cabine şi ridiculizând instrucţiunile care spuneau că fără ele sunt ca şi morţi, alunecau pe fuioare de nori şi de râsete, făceau escale improvizate la „colţuri de gol” – cum îi şoptea el patetic şi amuzat, căutau spaţii mici, neglijate, uitate de rutele spaţiale în a căror imponderabilitate mărită nu mai trebuiau să-şi micşoreze căderea cu strigăte, dădeau cu tifla vertijelor, leneveau în golfuri de aer, moi, legănate, pufoase, mirifice, zăceau epuizaţi – monade susţinute de taina iubirii – în timp ce navele îi căutau cu ţiuituri disperate.

Dar pe atunci erau alte vremuri… Iniţial fuseseră trei. El, Zeea şi fratele Zeei, Lart. O trinitate nobilă, indestructibilă; cei mai nebuni din întreaga galaxie. Câte nu făcuseră spre oroarea şi stupefacţia tuturor celor din jur, lensieni mai în vârstă şi cu alte principii… Apoi, Lart, înţelegând dragostea dintre cei doi, s-a dat la o parte şi a plecat în **Zona de Fier,** acolo unde se mai dădeau lupte necruţătoare, iar moartea încă avea un gust neplăcut, de metal. Dar nu o făcuse înainte de a-i spune lui Hammet: „O faci fericită sau…” Şi Hammet fără să-i ia avertismentul în seamă s-a grăbit să-i dea toate asigurările, nerăbdător să rămână numai cu Zeea. Acum privea spatele ei delicat şi subţire aplecat către monitor şi se întreba ce sentimente mai păstrează pentru ea. Nu-şi putea da niciun răspuns. Era preocupat, indiferent, melancolic?

— Mai crezi în teoria lui Alvin?

Hammet se strădui să pară firesc, degajat.

— E ceva în ceea ce spune… Doar că nouă nu ne e de nici un folos!

— Şi atunci?

— Atunci…

Ce să-i răspundă?… Că deocamdată sunt doar în faza de cercetare, deşi au pierdut un robot iar altul s-a dereglat? Că de îndată ce vor aduna destule date vor şti ce au de făcut?...

Zeea apăsă în joacă pe butoanele cu imagini, comutând spaţiile, mărindu-le, fără vreo ordine anume. Era şi asta o metodă specifică ei, să aşeze hazardul sub lentilele de control în încercarea de a găsi lucruri noi, surprinzătoare. Tocmai nimerise peste o frescă imensă de pe cupola unei biserici reprezentând „Judecata de Apoi”. O mări, până ajunse la un detaliu, un medalion reprezentând separarea apelor de pământ.

— O iei prea de departe – zise Hammet detaşat.

— Pare un joc – cugetă Zeea. Dar totuşi nu pot să-mi reprim gândul că facerea acestei planete moarte acum a pornit dintr-un astfel de joc.

— Vrei să spui că cineva, ca tine sau ca mine, s-a jucat la nişte butonaşe din astea acum câteva miliarde de ani?

— Nu e obligatoriu ca fiinţele sau monitoarele să fi arătat la fel ca acum. Deconectă imaginea şi ecranul deveni rece, opac.

— Grasul ăsta! izbucni el. Se opri înainte de a recunoaşte cu voce tare că psihobiologicianul avusese totuşi dreptate. În ciuda celor întâmplate pe această planetă, totul părea că se sfârşise de mult şi totul părea că este abia la început. Poate din cauza asta Computerul General nu putea raporta deocamdată dacă sunt şanse să găsească ceea ce căutau. Imaginile culese aduceau mai curând cu nişte diapozitive turistice din epocile trecute. Desigur, oamenii care o populaseră fuseseră – cu toate reuşitele lor – într-un stadiu inferior dacă pentru energia necesară vieţii trebuiseră să ucidă alte vietăţi, iar în privinţa valorificării energiei solare, chiar şi o algă infimă le era superioară deoarece îşi crea fluidul dintre soare şi trup într-un mod mult mai direct. Surâse, amintindu-şi de imaginea captată de Zeea pe monitor. Până şi pentru picturi aveau nevoie de pânze, de ziduri… îşi curmă zâmbetul amintindu-şi că nici ei, cel puţin în clipa de faţă, nu se puteau lăuda cu metode mai puţin empirice: procesele microanalitice erau împiedicate de codificarea aerului în straturi de gheaţă şi aparatele lor vizuale pătrundeau cu greu în zonele mai adânci, unde se bănuia că ar exista zăcământul dorit, forma de viaţă de dinaintea formării

atmosferei oxigenate, când încă nu existase echilibru biologic între plante şi animale; şi care odată redescoperit ar fi putut ajuta la repopularea milioanelor de planete lipsite de oxigen, cu o nouă formă de existenţă. Acesta era unul din marile visuri ale Confederaţiei. Perpetuarea vieţii la infinit. Chiar şi sub forme noi, inedite, lupta **Vieţii cu Timpul,** cu **Eternul Timp,** ar fi încetat. În semisfera de sticlă, răsună vocea lui Alvin la comunicator:

— Comandante, puteţi veni pentru câteva clipe la mine?!

— Eu?!…

În glasul lui Hammet se putea simţi stupefacţia.

— Da, ştiu, nu e protocolar, dar faptele mă obligă. Am în cabină un robot-dublu care a fost readus de pe pământ dereglat. Nu, nu e cel divizat. Acela nu a ajuns încă la mine. E unul care a ajuns la o staţie de metrou. Vorbeşte dezarticulat, dar chiar şi aşa spune lucruri interesante. Zice – şi aici îl parodie – **că a vă-zut niş-te su-ne-te…**

Când se întoarse, Zeea se juca din nou „de-a întâmplarea”. Degetele ci subţiri, delicate alunecau pe clapele din faţa monitorului fără vreun scop aparent. Imaginile apăreau la comandă, absurde, neaşteptate, chipuri deformate de spaimă dinaintea îngheţului, trupuri chircite, îndoite, priviri înălţate implorator, spre un zeu abstract, nemilos.

— Nu pari deloc curioasă – mormăi el.

— Ba sunt – îl linişti ca. Dar presupun că nici tu nu ştii prea mult deocamdată.

— Al naibii de puţin – acceptă el. Mii de ochi cercetează în clipa de faţă până şi rărunchii acestui boţ de pământ îngheţat şi în loc să zărească ceva, aud voci. Sună ca un banc tâmpit, nu-i aşa?

— Nu crezi că vocea ar putea fi un sunet? Mă gândesc că un asemenea sunet sau strigăt scos în clipa acelui cataclism a fost închis de îngheţ undeva. O conservă de sunet. De fapt poate că nici nu e sunetul, ci numai ecoul lui.

— După atâtea secole?! Imposibil! Pe de altă parte – continuă Hammet – dacă pe pământ mai există o fărâmă de viaţă, dăm de bucluc. Exploatarea resurselor unei planete vii este o crimă de gradul I. Ştii bine, Confederaţia Cosmică nu ne-ar ierta-o! Poate curând ar urma represaliile. Şi ele nu s-ar limita doar la

ştergerea Lensului de pe lista celor zece planete prioritare. Curând, foarte curând am putea deveni şi noi o bilă rotundă de gheaţă.

— Unde s-a produs fenomenul?

— În pătratul 505. O reţea de transport subteran. Mai e pe alături o fostă centrală atomică, dacă nu chiar un submarin nuclear. Locul e undeva lângă mare sau chiar în adâncul ei.

— L-a putut reproduce?

Hammet se chinuia să o înţeleagă.

— Vaierul?… Nu. Roboţii ăştia digeră numai imagini. De fapt, ce vrei, nimeni nu a prevăzut că în gheaţă pot exista şi vocile unor oameni congelaţi acum câteva secole. Degeaba – încheie el hotărât – înainte de toate trebuie să mă lămuresc ce e cu sunetul ăsta.

Zeea privi la ochii lui Hammet. Aveau o strălucire îndărătnică, rece.

— Ce ai de gând?

— Cobor să-l aud!

— Tu?… Comandantul escadrei? Nu ţi se pare periculos?

— Nu-mi risc decât pielea – răspunse Hammet încăpăţânat. N-am mai făcut-o de mult.

— Şi cu legea de zbor cum rămâne? „Lensienii adevăraţi nu se vor aventura în spaţiile necontrolabile”. Vei fi rechemat de îndată ce aparatele vor comunica ieşirea ta dintr-o navă.

— Voi lăsa aici centura mea de reper.

Zeea simţi şarpele geloziei muşcând-o din nou. Cândva Hammet făcuse nebunia asta doar pentru ea. Şi acum o repeta pentru un sunet străin, necunoscut. Privi totuşi la el cu seninătate şi nepăsare. Ştia că odată hotărât la ceva, el Hammet, fiul fostului guvernator al Lensului nu va mai putea fi împiedicat; ameninţările cu nişte vagi, ipotetice represalii nu îl puteau speria.

— Un singur lucru te rog! Ia-mă cu tine.

Imposibil! Chipul lui deveni iarăşi impenetrabil. Ar însemna că aparatele să comunice părăsirea a două centuri. Ar fi ceva mult mai grav.

Zeea nu ştia ce să mai creadă. Uitase Hammet toate cele-ntâmplate între ei?

— Şi apoi mai este ceva… Hammet ezita. Trebuie să am

legătura permanentă cu cineva de pe navă.

Era sincer? Avea deplină încredere numai în ea sau spusese fraza doar ca să o câştige de partea lui? Se îndreptă încet spre cabina cu tehnicienii de sunet să facă pregătirile necesare. Ştia că oricât ar încerca, deocamdată nu va afla nimic de la el.

Dincolo de podul **East River,** luminiţele. Mici, într-o agitaţie vagă, somnoroasă căutând parcă să se dumirească cu lumea în care trăiau. Patinând o vreme inerte prin spațiile plane, uşor înclinate, ale oraşului care în afara unui stadion dispus pe orizontal părea că îşi varsă toate, clădirile în ocean. Licărind tot mai des, invadând treptele unei clădiri cu zidiri de metal şi beton; grăbindu-se, năpustindu-se, căţărându-se unele pe celelalte pentru a ajunge cât mai repede către locul unde le chemau instinctele dezmorţite. Alunecând pe sub uşi, invadând hale al căror pavaj îngheţat avea un miros sălciu de fier şi ulei, înaintând victorioase pe coridoare fără sfârşit, oprindu-se în cele din urmă în faţa unui zid mare, de netrecut. Alunecară un timp, deopotrivă întărâtate de vibraţiile pereţilor şi planşeelor încăperii de alături în care duduia un generator de curent. Negăsind nicio altă intrare se apropiară de zid şi rămaseră aşa, lipite de răceala, lui verticală, transformându-l într-un panou cu pâlpâit luminos în timp ce vibraţiile generatoarelor de curent le schimba culorile neîncetat.

CAPITOLUL IV

ULTIMUL ZEU

În centrul **Stadionului Municipal** – robotul-dublu 370. În lumina puternică a reflectoarelor.

Sub paşii săi, stratul de gheață, stratul de iarbă, pădure minusculă de scobitori verzi şi subţiri tăiate din când în când de dungile albe desemnând spaţiul de joc, locurile pentru marcaj. De jur-împrejurul terenului, tribunele cu miile sale de spectatori, ziarişti, crainici, reporteri de radio şi de televiziune, perfect congelaţi. Corpurile lor nemişcate, îmbrăcate în haine uşoare de vară, împrejmuiau verdele calm al terenului cu o centură veselă, multicoloră, care brusc, invadată de deplasările aceloraşi luminiţe fugare părea că se trezeşte iarăşi la viaţă.

Deşi paradoxul dintre roboţii mecanici şi trupurile spectatorilor brusc animate de alunecările vesele era uimitor, ochii lui 370 înregistrau toate cu calm. Deasupra lui, cerul – golf al puterii, ancoră albastră pentru escadra de nave – îl ocrotea şi asta era destul pentru el cu tot acel verde de plastic de sub stratul subţire de gheaţă atât de puternic încât i se părea că îi aude şi foşnetul. Dar el nici nu disemina, nici nu avea îndoieli. Aşa cum corpul său era înzestrat cu aparate de comunicat în imagini – ştia – în încăperile navelor invincibile, alte aparate înregistrau. Continuă să transmită imagini identice cu cele două trupuri pe care le primise, unul pentru comunicare şi altul pentru verificare. Şi locul central unde nimerise, cu mulţimea aflată în tribune părea făcut special pentru asta. Împărţi tribunele în 16 pătrate perfecte, în 32, în 64 şi apoi începu să înregistreze fiecare chip, fiecare privire. Execută totul perfect fără complicaţii; în afara duratei. După socotelile lui, avea de făcut circa zece mii de imagini fără a mai pune la socoteală dependinţele, gangurile, vestiarele, sălile de masaj, duşurile, birourile şi cabinele de pază. Lui 370 îi convenea. Spre deosebire de dezordinea din oraş, unde îi fusese greu să discearnă, aici totul parcă fusese pregătit pentru o treabă precisă; până şi reflectoarele de deasupra păreau aşezate să-l

ajute. O lumină albă, feerică.

Lucra fără pauză. Fără îndoială că nimeni, niciodată nu realizase o operaţie mai completă la o scară atât de mare. Perimetrele neacoperite scădeau, literele acelui alfabet care împărţea tribunele după un rost neştiut erau tot mai puţine. Mai avea doar câteva. Robotul-dublu simţi un regret – mecanic desigur – la gândul că va părăsi această îndeletnicire precisă. Dar nu încetini acţiunea; sus aripile navelor-colectoare consumau energii uriaşe. Termină cu ultimile figuri nemişcate din perimetrul central şi coborî privirea spre o gradenă care despărţea tribuna de terenul de joc. Fotografia nişte oameni aşezaţi în dreapta şi în stânga unui tunel când, o creatură îmbrăcată în negru se ridică de pe locul pe care stătuse şi ducând la gură un fluier metalic scoase un sunet strident. Şi brusc, tribunele izbucniră în nişte strigăte asurzitoare.

Zeul Zgomotului!… Trup format, rezemat doar pe sunete. Aripi lungi, tunătoare, acoperind orizontul fără să lase şi urme. Acoperiş azvârlit către cer şi prăbuşindu-se peste tribune. Pasăre de pradă zăngănitoare suind, micşorându-se, coborând în planare uşoară pentru ca să izbucnească demenţial într-un cuib, dintr-o altă direcţie. Mândru şi furios, plin de ură şi disperare, ocrotitor şi cerând ceva ce se lăsa aşteptat. O mie de sunete strânse pumn şi o mie de pumni izbucnind într-un sunet, încercarea de a-l prinde într-o imagine nu reuşi şi 370 se chirci de durere şi neputinţă.

— Ce-i asta?… Hammet stătea lângă monitor şi privea uluit.

— **Glasul Jocului…** Chemarea lui la întrecere – spuse Alvin zâmbind, deşi şi zâmbetul său părea de astă dată forţat. Zeul acestor fiinţe pământeşti a fost jocul în care era provocat adevărul. **Marele Adevăr,** Cel Mai Bun Totdeauna Câştigă. Aici, în jocul acesta niciun jucător, nicio echipă nu putea să trişeze. E sau mai bine zis a fost legea lor milenară consfiinţită şi reconsființită pe terenul acesta.

— Şi jucătorii? – întrebă Hammet. Dar imediat regreta întrebarea.

— Îi vom vedea curând – spuse Alvin. Şi într-adevăr, din spatele făpturii care dezlănţuise vacarmul cu fluierul său, apărură.

Erau înalţi şi strălucitori, siguri de ei şi destin ca stăpânii

Olimpului. Trupuri virile şi nepăsătoare, muşchi înveliţi în armuri indestructibile făurite de chiar cel căruia zeii îi spuseseră Hefaistos, fierarul cel şchiop. Numărul lor era imposibil de desluşit, asmuţiţi de strigăte dealungul gazonului îngheţat, când sus, când jos, în zig-zagul ameţitor al direcţiilor pentru încălzirea dinaintea întrecerii care urma. Doar 370, plasat în centrul viitoarei urgii – statuie a datoriei – transmitea în continuare imagini. Toţi cei de la monitoare priveau fascinaţi fără să poată face o mişcare.

Pe toţi dracii din cer! – izbucni Hammet într-un ultim reflex – ordonaţi-i să se care de acolo! Înşiruiţi pe cele două părţi ale terenului – arhangheli ai răzbunării târzii – jucătorii strigară scurt şi porniră în şarjă. Vocile din tribune îi urmară o vreme pe sus, tropot şi zbor în atac, apoi nu se mai auzi decât sunetul sec, nemilos al armurilor frânte. Când totul se linişti, în locul robotului-dublu nu mai era decât o grămadă de plăci şi de fire lungi, ruginii. Fumegau uşor către nave. Jucătorii, duşi de elanul lor exterminator, dispăruseră undeva în trecut, dincolo de puterea de a vedea…

Concomitent, aparatul de comunicare conectat la una dintre navele-colectoare începu să răsune. Ca şi când l-ar fi aşteptat, Hammet era lângă el.

— Raportează! – strigă el puternic în microfon.

— Şase roboţi-dublii au dispărut din spaţiile repartizate. Nu mai răspund la niciun apel!

Hammet privi la Zeea, pe urmă la Alvin. Acesta nu mai zâmbea. Chipul său şovăia între uimire şi dezamăgire. Teoria cu fiinţele jucăuşe aliate într-un stadiu de dezvoltare primar nu mai rezista.

— Şi totuşi… începu el să speculeze…

CAPITOLUL V

ÎNTÂLNIRI NEAŞTEPTATE

Schimbare continuă fără-nceput şi sfârşit, pământul se apropia mărindu-se vertiginos. Naveta lui Hammet sfâşia cu un zgomot dement decorul albastru al cerului care, în urma lui, se retrăgea speriat. Aerul învârtejit lovea furios straturile de gheaţă, zidurile ruinate, arcadele podurilor, coloanele de metal ruginit.

Hammet decuplase computerul navei şi pregătea singur manevrele de aterizare cu viteza instinctului. Peisajul se modifica, se mula sub apăsarea degetelor sale pe claviatura pupitrului de comandă. În curând, pe un spaţiu viran, acoperit de fuioare de ceață, nava frână, răsucindu-se; gheare de oţel se înfipseră în pământ, nori de praf lucitori se ridicară în urma voltei perfecte care transformase forţa vitezei într-o precisă orbită de înscriere.

Stinse motoarele. Trupul mai vibra, ochii săi încă mai reflectau depărtările. Hammet coborî pe pământ, grăbit, nepăsător de parcă nu ar fi fost un teritoriu vrăjmaş şi necunoscut, ci o bagatelă de stea suzerană. Din nou, ca pe vremuri, singur împotriva necunoscutului, gata să-l înfrunte. Pe atunci lupta cu spaţiul era încă o aventură şi dincolo de centurile cu otrăvuri gazoase ale planetelor necunoscute pândeau fiare teribile. Pe atunci, a plasa câte un lensian pe o asemenea planetă şi a-l lăsa acolo o vreme să se descurce cum poate era un obicei frecvent pentru planetele în expansiune iar Lensul, tocmai datorită acestor principii „spartane” a devenit o planetă prioritară.

Anii aceia eroici şi nebuneşti, acum erau undeva în trecut, planetele „impure” dispăruseră aproape cu desăvârşire iar galaxia lor se putea lăuda cu cea mai viabilă şi mai paşnică înţelegere: „Pactul de neagresiune al celor zece planete prioritare” care le dădea drept de viaţă şi moarte asupra întregului spaţiu galactic. Era ceva odios, în contradicţie cu toate normele şi principiile morale, dar hotărârile **Celor Zece** nu

admiteau comentarii. Asta o ştiau toate planetele, mai ales de când una care a îndrăznit să se opună a fost golită de zăcăminte, de fiinţe, ştearsă de pe hărţile stelare şi rutele spaţiale şi după o scurtă perioadă de anonimat deratizată, pentru ca pe spaţiul golit să se construiască superbul refugiu **4/4,** cunoscutul loc de distracţii sofisticate pentru cei din elita **Planetelor Prioritare.**

Pe atunci, discutase mult eu tatăl său, guvernatorul planetei Lens – titulatura de comandant şi-a acordat-o ulterior tatăl său vitreg – nedreptatea aceasta. Şi probabil că el s-ar fi ridicat împotriva Legii la prima întrunire Intergalactică, dacă racheta guvernamentală nu ar fi pătruns într-un hău sonic. La ieşirea de acolo, toţi cei din rachetă, inclusiv tatăl său, au fost găsiţi cu capetele zdrobite de sunete iar creierii, nervii, timpanele lor împroşcaseră pereţii şi aparaturile navei.

În faţa sa se conturau – irizări repetate – clădiri, instituţii, parcuri, piaţete, terase, gigantice aeroporturi, turnuri şi poduri şi mai ales fiinţe umane, încremenite sub pojghiţa nemiloasă a gheţii. Aşa cum apăreau şi dispăreau printre ceţuri sugerau nesfârşitul joc al evadării şi captivităţii. În noaptea totală a oraşului, fără de soare, străzile erau luminate de acele stranii reflexe. Oamenii? Amintiri ale morţii. Panglici de piatră înaintau către Oceanul de Piatră la marginea căruia domina o statuie gigantică. O femeie ai cărei braţ ridicat fusese tăiat de sabia posomorâtă a sorţii. Şi peste tot, oprite ca de o vrajă, sugerând o dinamică amânată, aşa cum alergau, se strecurau printre maşini, ieşeau din clădiri, evadau, ameninţau, trupuri multe, nenumărate, creaţia furnicar la scara unu pe unu a unui sculptor dement care şi-a construit opera în material glaciar. Luminiţe mici, jucăuşe alunecau peste ele însufleţindu-le cu o boare de viaţă apoi dispăreau iar în vid, rezumat cinic sau doar obosit al ciclului biologic. Dintr-o mişcare, Hammet se opri lângă un grup îngheţat de cântăreţi zdrenţuroşi, ţipător coloraţi, cu feţele vopsite în alb. Mâna sa, adiere subţire, atinse faţa unuia dintre ei. Cu zornăit de gablonţuri tremurătoare faţa atinsă se scutură şi – celofan atins de o flacără – stratul protector se prelinse ca ceara de la lumânare. Pe locul rămas gol, gerul atacă furibund şi chipul până atunci surâzător, devenit cenuşiu pe sub masca de var, fu supt de ciocurile a o mie de păsări de aer. În câteva clipe

– os din care măduva e golită de gurile gerului – gheaţa rămase un înveliş fără rost. Hammet duse mâna la ochi ca să nu vadă schelăria transparentă prăbuşindu-se fără mobil. Mii de cristale strălucitoare, decontractate se zgribuliră cuminţi ca nişte căţeluşi fără stăpân la picioarele sale, apoi, cu un ultim schelălăit se contopiră cu răceala trotuarului.

— Îmi parc rău! – spuse Hammet. Nici el nu ştia cui i se adresase: Zeei sau omului care încetase să mai existe chiar şi sub forma propriei sale statui. Ca un răspuns, lumina prelinsă pe corpurile încremenite pe trotuare se arcui, reverberă până în depărtare, făcu perspectiva să se agite sub imperiul a ceva neştiut, apoi întunericul năvăli din nou peste imobilele surpate. Pieptul lui Hammet se zbătu ca într-un spasm. „Ce-o fi asta?” – se întrebă el – tristeţe?; şi ca prin vis îşi aduse aminte de vorbele tatălui său: „Ia seama, eşti unul din puţinii privilegiaţi ai acestei planete epurate de orice aspiraţie subiectivă deoarece îţi este îngăduit să ai sentimente. Învaţă să le stăpâneşti şi foloseşte-le doar pentru a apăra adevărul. Cei ca tine sunt foarte puţini, poate de ordinul zecilor şi niciunul nu-l ştie pe celălalt deşi împreună aţi fi o putere de neînvins. Dar fi convins, voi sunteţi cei mai buni pentru că puteţi disemina răul de bine, robotul de om şi necesarul de arbitrar”. Porni mai departe printre oamenii încremeniţi într-o solemnitate teatrală inexplicabilă, străduindu-se să nu le bage în seamă privirile care parcă îl urmăreau. În spatele său, roboţii-însoţitori, a căror sarcină era să-l ocrotească cu orice preţ, transmiteau fiecare pas al lui Hammet.

Cei şase roboţi dispăruţi erau scufundaţi în adâncul unui bazin îngheţat. Trupurile lor zăceau în poziţii dintre cele mai nefireşti. Hammet privi în sus către nava-comandant fără să ştie dacă este văzut..

— Sunteţi pe monitor?

Vocea Zeei răsună limpede ca şi cum ar fi fost la câţiva metri de el.

— Suntem toţi aici. Şi eu şi Alvin şi Moon.

— Vă puteţi explica prezenţa roboţilor în bazin? În mod normal, în timpul căderii, apa ar fi trebuit să fie lichidă. Alvin, tu ce zici?

— Nu pot fi decât de aceeaşi părere domnule Comandant.

Vocea Zeei fusese caldă şi bucuroasă. A lui Alvin era îndepărtată şi parcă ironică.

— Am impresia că te amuzi Alvin…

— Nu sunt decât un om de ştiinţă, domnule Comandant. Înainte de a avea păreri, obişnuiesc să emit ipoteze; iar de data asta nu pot decât să vă confirm.

Vocea lui suna din nou sibilinic. Parcă ar fi fost croşetată din lâna puloverului pe care îl purta. Una pe față, două pe dos. Se hotărî să fie mai reţinut. În fond, Alvin nu era vinovat cu nimic, vedea totul pe ecranul din fața sa, doar pentru el, ceea ce se întâmpla era blestemat de real. Agitaţia lui ar fi putut să le pară o spaimă de diletant. N-ar fi dorit asta, mai ales faţă de Zeea. Totuşi nu-şi putu reprima un fior la gândul că peste câteva clipe ar putea să zacă şi el pe fundul acelui bazin imobilizat sub cristale solide. Chiar şi în costumul său protector nu ar fi putut rezista până la sosirea unei echipe de ajutor. Strânse cu mâna cureaua automatului de pe umăr. La suprafaţa bazinului roboţii-însoţitori păreau nişte clovni ţopăind pentru hazul unor ţânci nevăzuţi. Brusc, soarta roboţilor aducători de imagini i se păru lipsită de importanţă. În fond, ce au căutat pe marginea acelui bazin? Şi de ce nu au raportai existenţa apei lichide? Glasul lui răsună degajat, nepăsător.

— Trimiteţi o echipă care să-i scoată de aici! Şi când vor fi sus verificaţi dacă apa le-a pătruns printre încheieturi. Nu m-ar mira dacă în corpurile lor veţi găsi nişte cuburi numai bune de pus într-o sondă. Eu mă îndrept către malul oceanului. Alvin, ai aflat ceva de la robotul defectat în staţia de metrou?

— Are circuitele dereglate.

Asta însemna foarte puţin dacă nu chiar nimic. O porni către est. Vocea lui Alvin îl opri iar:

— Îmi permiteţi un sfat?

— Spune Alvin!

— Nu uitaţi totuşi să priviţi ceea ce vă iese în cale ca pe un posibil joc.

— Sigur că n-am să uit.

Continuă drumul spre malul de est. Roboţii-însoţitori zornăiau în spatele său ţinând pasul. În fond – se gândi Hammet – e posibil ca Alvin să aibă dreptate. Tot ce se întâmpla pe pământ li se arătase până acum atât de fragmentar şi dispersat încât

putea da impresia unor bucăţele dintr-un „puzzle” uriaş, oricând capabile să dispară sau să fie înlocuite cu altele. Nenorocirea era că fiecare astfel de început cu aparenţe de joc se terminase cu câte un accident.

Încetini pasul dându-şi seama că mersese prea repede şi acum abia mai putea respira de efort. Oraşul se termina, toropit de oboseala largă şi nesfârşită a plăcii uriaşe de apă care se curba undeva la orizont spre adânc. Vase mari, fantomatice, platforme metalice de transport, împestriţau statica de machetă gigant a spaţiului portuar. Deasupra, norii îşi târau solitudinea obosită. Odată, vasele plutiseră cărând viaţa cu ele de pe un continent pe alt continent, semn al unei vitalităţi nesecate. Oare cum arătase viaţa aceasta, dragostea dintre bărbat şi femeie, drumul oamenilor dintre gând şi înfăptuire? Acum, nimic nu mai exista, mişcarea fusese-ntreruptă, ciclul destinului – naştere, viaţă şi moarte ca un tot închegat – rupt, spart în două bucăţi imposibile. Ajunge lângă intrarea staţiei de metrou şi ridică mâna pentru a semnala coborârea. În urma lui, roboţii-însoţitori aşezau la fiecare sută de metri bucăţele mici de foto-cristale.

CAPITOLUL VI

O CREATURĂ IMPREVIZIBILĂ

Zzzz fusese cândva o creatură minusculă care se strecura cu agilitate printre structurile cristalizate în căutarea carbonului. Întotdeauna făcuse doar asta, de sute, mii, milioane de ani. Pentru el timpul devenise un spaţiu ostil, fără început şi sfârşit; şi tot ce-l înconjura în afara bioxidului de carbon făcea parte din spaţiul acesta. De fapt, Zzzz îl socotea singurul lucru luminos alături de soare care se rotise o vreme şi deasupra capului său dându-i o stare de linişte şi de siguranţă. Dar asta fusese demult, tare demult pe când totul era altfel şi întunericul nu năvălise cu pereţii săi reci şi alunecoşi iar lipsa totală a hranei nu îi distrusese filtrele senzoriale, transformându-i existenţa într-o orbecăială fără sfârşit, într-un spaţiu ostil.

De fapt Zzzz nu îşi mai amintea ce fusese pe vremea când între spaţiul în care trăise şi soare crusta nu existase. Gâză, bacterie, algă, moluscă, bronhie căscată de peştişor auriu; dar plutise, asta o ştia deoarece – reflex de care nu se putea dezbăra nici acum – de câte ori nimerea într-un spaţiu lipsit de ostilitate şi care nu-i opunea rezistenţa aceea rece, impenetrabilă, trupul său încerca să se opună căderii prin mişcările unor aripi pe care ori le pierduse demult, ori – preţ al faptului că trăia – i se rupseseră odată cu prima încercare de a se smulge din imobilizarea cristalelor reci. Acum se strecura prin spaţii neînchipuit de înguste – linii ale unor crăpături invizibile, microscopice margini de forme cristalizate – ca să ajungă la ceea ce căuta şi fără de care nu ar fi putut exista…

Fusese o creatură minusculă, oarbă care nu ştia cum arată. Iar singura calitate – înzestrare a unei naturi ostile şi imparţiale – era agilitatea dobândită din nevoia de a ajunge la hrana care se mai găsea prin cotloanele acelui univers agresiv de compact. Uneori se, zbătea ani întregi ca să iasă din labirintul cristalizat ai unei microscopice forme stelare care în loc să-l apropie de ţinta dorită, îl propulsa într-o structură mai mică şi în care pentru a putea înainta, vrând-nevrând trebuia să se micşoreze şi el. De

multe ori, prizonier al unei astfel de curbe stelare părea mort, lipsit de orice formă de viaţă. Filtrele încetau să mai primească senzaţii, spiritul nu mai diferenţia, trupul îi cădea în apatie, zgomotul crustei în continuă contracţie îi devenea indiferent, iar el dispărea în noaptea inexistenţei. Ca apoi, deodată, un accident, o contracţie a curbei în care zăcea să-l propulseze pe o scală mai largă şi să devină vizibil din nou, să-şi recapete forma, culoarea, agilitatea mişcărilor într-o nouă alunecare pofticioasă spre hrană, monstru limitat şi totuşi fără margini după traseele ivite în cale.

Dar şi asta fusese demult, înainte de perioada – blestemată sau binecuvântată?. – când, întâmplare a alunecării printre structurile îngheţate, s-a trezit într-un spaţiu uriaş cu o mulţime de combinaţii ale carbonului, o adevărată comoară care nici el nu înţelegea cum de rezistase uriaşei presiuni a crustei înconjurătoare.

De fapt, instinctul îl îndemnase şi atunci la prudenţă, spaţiul întâlnit nu era întâmplător, avea prea multe culoare, ramificaţii, structuri circulare şi dreptunghiulare ca să poată fi natural. Iar pungile – aşa obişnuia să numească acele încăperi îmbibate cu bucle – erau separate prin nişte pereţi metalici. Dar bucuria că a dat de hrană mai mult decât suficientă l-a făcut să ignore senzaţia de teamă iscată de lungile coridoare cu multele intrări şi fără nicio ieşire, ba chiar şi fireasca întrebare: „Cum a reuşit el să pătrundă acolo?”…

Au urmat vremuri pline de nesfârşită stare de fericire. (Ani, secole?) Când după atâta post nu şi-a mai impus nicio oprelişte s-a dedicat în întregime unei îndeletniciri unice şi pline de extaz. Îşi umplea corpul zi şi noapte (deoarece consuma chiar şi în somn) şi această formă continuă de consum îi dădea o stare de siguranţă inimaginabilă până atunci. Depozitul pe care îi descoperise era de milioane şi milioane de ori mai mare ca el aşa că nu şi-a mai impus nicio restricţie până când îşi dădu seama că trupul său nu mai e la fel de mic şi uşor ca înainte, iar spaţiul care îi oferise locuinţă şi hrană începe să se strâmteze. Ca să înainteze „dintr-o pungă în alta” trebuia să iasă pe coridor şi trupul său se lovea tot mai des de pereţii îngustaţi. În plus, când stătea locului, simţea o căldură care îi pârjolea spatele, venind de undeva de la un soare mic şi nou deasupra lui.

Lăcomia făcuse din el o fiinţă uriaşă, care abia mai putea să se mişte, iar de teama de a nu se întoarce la vremurile când nu avea pic de hrană se schimbase în ceva imens şi diform. Cu un efort uriaş – şi nu mai făcuse asta de mult – încercă să-şi închipuie cum fusese cândva şi cam arăta acum. Nu reuşi. Conchise doar că nu mai are spaţiu pentru mişcare şi că nemaiputându-se opri din consumarea disperată a carbonului, în curând trupul nu îi va mai încăpea în nicio celulă şi probabil va exploda. Un semnal de alarmă porni din adâncul fiinţei sale, avertizându-l că dacă nu va găsi nicio soluţie, în curând va fi prea târziu. Cu trupul său mare şi neguros, pungi moi, mişcătoare, ba chiar agitate începu să pipăie spaţiul în care până atunci huzurise. Simţi o arsură pe spate şi se lăsă pentru o respirare mai jos. Acel soare nou, mic şi neliniştitor de deasupra îl arsese iarăşi. Rămase aşa, restrâns şi tăcut câteva zile cu gândul aţintit asupra unui singur lucru: cum să scape? Apoi, negăsind nicio altă soluţie începu din nou să pipăie zidul cu braţele şi picioarele sale molatice, multiple, capabile să se formeze oriunde dorea. La fiecare mişcare întâlnea denivelări, forme neregulate şi dure, pâlnii, manete, bile metalice, mânere care se răsuceau, se învârteau ticăind, făcând zgomote tot mai ciudate. Ceva începu să pulseze în el nebuneşte. Dacă spaţiul în care trăia nu era un depozit de hrană, ci altceva?! Şi dacă era altceva atunci poate că… Trapul lui Zzzz deveni o serie nesfârşită de bronhii, de degete căutând, pipăind nebuneşte acele protuberanţe promiţătoare. Zgomotul devenea tot mai ritmat, mai puternic iar aerul dintre pereţi începu să se încălzească. Zzzz se umflă iar şi partea de sus a trupului atinse din nou acel ceva luminos de pe tavan; se auzi un zgomot de cristal spart şi Zzzz simţi un scuturat dureros şi continuu dar, în ciuda durerii căută mai departe.

CAPITOLUL VII

PRIMA LUPTĂ

Hammet cobora. Treptele scării metroului fuseseră cândva automate, iar el se minuna văzând cât de complicate rețele de transport îşi construiseră pământenii când ar fi fost de ajuns să dorească şi ar fi putut să se deplaseze prin aer fără niciun efori. Undeva, deasupra lui, aripile puternice ale navelor zumzăiau constant şi ocrotitor, zeci de vizualizatoare îi urmăreau fiecare mişcare. Douăsprezece nave de luptă, patru de cercetare şi cinci colectoare de date. Niciodată în istoria Lensului nu fusese pusă la dispoziţia unei singure fiinţe atâta tehnică de luptă şi cercetare. Dar tot atât de adevărat niciodată miza nu fusese aşa de importantă. Din oră în oră navele transmiteau veşti către planeta Lens, din oră în oră tatăl său vitreg cântărea şansele expediţiei şi la rândul său transmitea – dacă nu lui, pentru că nu era atât de naiv, oamenilor săi strecuraţi în echipajul expediţiei – sarcini şi ordine. Dacă pentru el expediţia însemna o rupere de rutina unei existenţe banale după binecunoscutul tipic lensian. Pentru tatăl său vitreg ea însemna mult mai mult, poate chiar o stea de Mare Comandant Intergalactic. Îl şi vedea fălindu-se cu ea. În faţa mamei sale. Ce-o fi îndemnat-o să se căsătorească cu el la atât de puţin timp de la moartea tatălui său? Dorinţa de a folosi bucăţile de la parastas şi pentru nuntă?. „Târfa – gândi el – nici n-a aşteptat timpul care s-ar fi cuvenit”.

Cobora cu grijă şirul de trepte înregistrând spaţiile de aşteptare, refugiul, cuşetele de sticlă, lustrele îngropate, tavanul boltit, prelungirile reclamelor de pe ziduri, oamenii nemişcaţi. În depărtare se zăreau şinele şi tunelul, dispozitivele electronice, lanţurile care barau drumul către calea ferată. Şi mai ales fluviul acela tăcut, lunecând peste tot, fară să se zărească: **Aşteptarea.** Cândva, sub o altă formă – înaintea unei iubiri, a coborârii pe o planetă – o cunoscuse şi el. Asta era mult mai straniu şi mai fără rost. Coridoarele se repetau egal, drumurile nu duceau nicăieri. Ocoli un zid împestriţat cu reclame şi ajunse din nou la locul de unde plecase, doar că direcţia era schimbată

cu 180 de grade. Pasăre cu aripi descompuse pe mozaicul lucios, pe feţele palide, moarte, ocrotite de apă celofanată, o lumină verde-albăstruie cădea dintr-un bec nevăzut. Făcu drumul întors. Odată cu ecoul paşilor săi ochii se întâlniră cu grota. Un rând de şine de oţel înainta sau venea din adâncuri de timp nevăzut. Şi în clipa aceea, din beznă trecutul se auzi. Creştea, căpăta formă, cotropea totul într-o înaintare accelerată. Automat, Hammet privi înapoi. Roboţii nu mai erau lângă el.

— Priveşte! – şopti el Zeei. Priveşte!…

Zeea învârtea butoanele bordului de comandă. Schimbă o privire cu Alvin.

— Monitoarele nu înregistrează nimic! Vrei să descrii ce apare!

— Dacă aş putea! – murmură el. Totul se derula cu o repeziciune fantastică. Pentru fiecare imagine pe care o prindea pe retină avea impresia că pierde alte zece. Structuri galbene, fumurii se alcătuiau şi se retopeau înfiripându-se în alte imagini grăbite, atom lângă atom, pată alături de pată, curgere lângă curgere, apă alunecoasă şi fum, foc şi cristale topite. Grota părea o izbucnire de imagini ridicată pe sunete. Bolţile îngheţate se risipeau, arcadele făceau loc nălucirilor, aerul pâlpâitor se materializa. Vietăţi zoomorfe prindeau trup pe vietăţi, antropomorfe, toate sub imperiul aceluiaşi sunet care disloca şi reînchega formele după legi proprii. Unele începură să înainteze ameninţător. Un miros urât inunda spaţiul dreptunghiular sub asaltul imaginilor răbufnite din grota ca un pântec enorm. Un fulger orbilor izbucni gata să-l înşface. Arma lui Hammet răpăi şi – lance roşie – braţul ricoşă frângându-se de zidul roşu acoperit cu reclame. Pentru o clipă, în nimbul incendiat de imagini se zări chipul schimonosit de durere al unui spectru cu trei capete: om, cal şi câine; Hammet, sprijinit de o coloană solidă încerca să comunice toate cele văzute. Imaginile erau însoţite de sunete metalice, bubuitoare. Bolţile se cutremurară sub presiunea ecourilor lor, mozaicul se strepezi dislocându-se într-un praf orbilor. Hammet ridică mâna ocrotindu-şi ochii loviţi de rapiditatea succesiunii imaginilor.

— Alvin, poţi să-mi explici toate astea?

— Par nişte simboluri ale mitologiei clasice şi moderne. Amestecul e provenit din rapiditatea apariţiei lor. Ignoră tot

ceea ce nu poţi reţine, altfel totul va li o continuă alergare înapoi!…

Zeea însă era de altă părere.

— E timpul să te întorci Hamm!… Rebusul ăsta poate să-ţi fie fatal în orişice clipă!

— N-o să mă lase să plec – răspunse el.

— Deci poate deveni cu atât mai periculos! Părăseşte sunetul acela, monitoarele noastre suni incapabile să le prindă. Curând poate fi prea târziu. Pentru Dumnezeu, fugi!…

Vocea Zeci se ascuţi. Ca şi cum ar fi auzit-o, o imagine se postă între el şi ieşire. Putea fi un tanc sau un minotaur învelit într-o crustă metalică, verde, de o putreziciune fosforescentă. Sunetul devenise de nesuportat. Cu un salt, părăsi coloana care-l adăpostise şi se refugie printre şine alergând către cealaltă deschizătură a grotei. Curând, neoanele se răriră, întunericul deveni tot mai dens. Hammet alerga pe sub tavanul semicircular, scorojit, cu răsuflarea tăiată. În urma lui, galeria se umplea de fantasme.

Pe unul din ecranele navei-comandă se vedea Hammet alergând înspăimântat printre traverse. În spatele său, spaţiul luminos se îngusta, devenea tot mai subţire; În faţă, bezna, tunelul interminabil. Obiectele, fiinţele care ar fi putut declanşa spaima lui nu se zăreau. Benzile tremurate ale calculatoarelor se prelungeau fără să raporteze vreun pericol vizibil, niciun obiect duşmănos. Aparatele de verificare erau conectate la aparatele de colectat, cutii mici de control erau anexate la nervii lor, zeci de tranzistori spionau spatele acestei cutii, dar degeaba. Nu se zărea decât Hammet alergând, gonind, disperat cu ochii deschişi de emoţie şi de groază către o beznă fără sfârşit. Dintr-o încăpere alăturată acordurile unui vals se cuplară cu imaginea lui Hammet gonind îngrozit, alcătuind împreună ciudatul paradox dintre spaimă şi muzică. Zeea reglă camera încercând să-şi apropie chipul ce exprima disperarea, dar în cele din urmă se răzgândi. Hammet era hotărât, arogant. În clipele acelea, fără îndoială, nu i-ar fi convenit să fie văzut de aproape. Semăna mai degrabă cu un copil speriat…

CAPITOLUL VIII

FUGA DIN REPETIŢIE

În tunelul lung şi întunecos Hammet alerga urmărit de nălucile sunetului. Bolţile se prăbuşeau în urma paşilor săi, jungle verzi căutau să-l acopere. Aerul era plin de salturile ameninţătoare ale unor fiare sălbatice. Dar asta era doar avangarda. În spatele lor, înaintau implacabile turnurile şi templele tuturor cetăţilor şi credinţelor, călăreţii lui Tinur Khan, cruciaţi, ostile lui Pizzaro şi corăbiile nordicilor vikingi, Noaptea Sfântului Bartolomeu şi cea a cuţitelor lungi, fumul coşurilor de la Auschwitz, Buchenvald, Birkenau şi Treblinka, tăcerea celor de la Katin, Kampuchia, Vietnam…

Era întins, undeva într-un adânc privit de nişte străluciri mici, insistente. Nu ştia când leşinase nici cât zăcuse în neştire. Lutul era rece şi umed. Deasupra lui auzea o bolboroseală imensă. Aburi mari se vălătuceau împrejur, ceţuri dese, compacte îi îngreunau orientarea în spaţiu. Sunetul încetase. „Parcă aş fi în apropierea unui cazan gata să dea în clocot!” – gândi el. „Trebuie să fie un gheizer, o trombă fierbinte de apă!…”. Şi se văzu încastrat, manechin congelat în bazinul de gheaţă aidoma celor şase roboţi. Era epuizat, trupul său obosit de alergare nu mai dorea decât să zacă întins pe bolboroseala primară a acelei argile. Printre aburii groşi şi fierbinţi desluşi din nou strălucirile. Erau tot mai insistente. Veneau cât puteau de aproape, se agitau făcând salturi rapide ca nişte spiriduşi luminoşi. Unul din ei îi veni chiar până sub pleoapă. Era agitat şi enervant. „Cum de nu îi e frică de mine – gândi Hammet – dacă aş clipi sunt convins, ori s-ar stinge ori s-ar zdrobi!”

Ridică capul gemând şi într-adevăr luminiţele dispărură care-ncotro.

— Nu mă păcăliţi – zise Hammet – vă veţi întoarce, doar totul este un joc… Şi leşină iar.

Nu îşi dădu seama cine îl trezeşte. Apa năvălind zgomotos sau spiriduşii neastâmpăraţi şi zburdalnici? Aerul devenise de nerespirat, falii mari de pământ şi roci se prăbuşeau antrenând

cu ele distanţele nevăzute. Pământul scrâşnea din toate straturile lui îngheţate şi se pregătea să se dezmorţească, să rupă zăgazurile lui milenare. Spaima carstică – gândi el – dar fu întrerupt de un alt spiriduş. Mic şi grăbit, acesta se postă exact la câţiva centimetri de vârful nasului său, gâdilându-l. Lui Hammet i se păru că aude:

— Ori vrei să trăieşti şi atunci vii cu noi, ori du-te dracului!…

Şi dispăru împreună cu celelalte înainte ca el să strănute. Lui Hammet nu îi plăcea să fie înjurat, nici să primească sfaturi, dar în circumstanţele date între a muri opărit şi a asculta chiar şi sfatul unui licurici, preferă ultima variantă. Se ridică cu greu şi începu să alerge împiedicat. În spaţiul ceţos, aburit, luminiţele păreau nişte mărgele scăpate din aţă alunecând în aceeaşi direcţie. Alergă după ele căutând să nu le scape din ochi. Uitase de oboseală, de spaimă şi de timp. Singurul lucru important rămăseseră luminiţele alea micuţe şi caraghioase fără de care nu s-ar fi putut orienta. Timpul şi spaţiul îşi pierduseră sensul, iar misiunea pentru care venise aici, pe pământ, părea stupidă şi îndepărtată. „Totul e să trăieşti!” – suspina trupul său la fiecare pas. „Totul e să exişti şi să nu fii dat hrană viermilor!”…

Când se opri gâfâind, se afla pe un dâmb, pomi înfloriţi se roteau în jurul trupului său, la picioare foşnea o iarbă de un verde adânc şi aromitor. Era încă viu într-o natură de asemenea vie; sub el se întindea, impresionant prin mărime, Megalopolis II. Deasupra lui, acolo unde ar fi trebuit să se afle escadra de nave strălucea numai luna ca o romanţă străveche, uitată…

CAPITOLUL IX

CELĂLALT BABILON

Dacă **Megalopolis I** fusese grozav datorită înălţimii, **Megalopolis II** era impresionant prin întindere. Şi creştea în continuare. Regiuni şi oraşe, state şi ţări întregi, maşini, trenuri, căruţe şi sănii soseau necontenit din toate direcţiile spre Megalopolis II care le primea cu miile sale de braţe asemenea unui Budha enorm transformat în **Zeul Urbanizării.** Sute de mii de oameni veneau zilnic în oraşul acesta fără să se mai întoarcă de teamă să nu fie călcaţi de şuvoiul care sosea necontenit. Şoselele nu mai aveau decât benzi pentru venire, căile ferate doar trenuri care soseau, avioanele doar piste pentru aterizare. Veneau din Franţa, şi Scandinavia, din Italia şi Germania, din Turcia şi Islanda, din Africa şi Australia... Pentru că aici era Megalopolis, oraşul-monument, oraşul-ruletă, oraşul-memorie, oraşul-uitare, oraşul-canossă, oraşul oraşelor, al tuturor libertăţilor şi limitărilor, al tuturor viselor şi coşmarelor. Oraşul evaziunii, oraşul-computer, oraşul-bâtă, oraşul celor zece miliarde de telefoane, patru miliarde de televizoare, opt miliarde de delincvenţi, trei miliarde de maşini autorizate, nouă miliarde neautorizate. Oraşul în care oamenii ieşeau pe stradă cu schimbul, câte o oră pe zi, câte un film pe lună, câte un spectacol de teatru pe an. Limita de vârstă: 42 de ani. Cei trecuţi de vârsta aceasta erau somaţi să-şi dea obştescul sfârşit. Legile oraşului erau necruţătoare, sofisticate. Ca să le cunoşti trebuia să fii avocat, ca să le încâlci, demnitar. Zilnic mureau două sute de milioane de oameni, zilnic se năşteau de două ori pe atât. Megalopolis II era cetatea totală, oraşul făgăduinţelor, Marele Magnet care atrăgea visătorii, glontele de aur pe care fiecare visa să-l tragă în ceafa nepăsătoare a lumii, bomba ei anatomică. Oraşul era dârz, energic şi înfloritor, moartea semenilor întărea încrederea în viaţă... oamenii scriau versuri, visau, făceau nunţi, şi botezuri, ridicau cvartale de locuinţe, săpau la rădăcinile lor în căutarea comorilor îngropate de Gingis-Han, Taras-Bulba, până când cvartalurile se răsuceau

într-o prăbuşire surdă, tăcută. Realitate şi vis, necesitate şi utopie, ridicarea continuă la nivelul de două sute de etaje a unui destin colectiv şi săpare la rădăcina de beton a destinului, acesta era Megalopolis II.

De aici pornise primul război mondial şi al doilea război mondial, aici s-a născut omul cu două capete, cu patru picioare, tratatul de la Ialta, cântecele lui Edith Piaf, supraomul lui Nietzsche, iodlerul, complexul freudian, legea cererii şi ofertei. Geniile aveau la dispoziţie laboratoare, oameni, maşini, generali, armate, tancuri şi avioane. Şi oraşul îşi adăuga, creştea hotărât ca umbrele după apusul soarelui glorios, lent, implacabil fără oprire. Megalopolis se lungea, se lăţea, aritmetic, geometric, dumnezeiesc, era în aceiaşi timp Londra, Berlin, Paris, Cetatea Eternă, Europa. Limbile erau absorbite, tradiţiile uitate, folclorul tras pe blugi tot mai strâmţi, naţiunile rebotezate şi robotizate. Oamenii nu mai înaintau decât într-o direcţie, ochii nu mai căutau decât, centrul. Întreaga Europă fusese concentrată în acel spaţiu cu toate visele, amorţirile şi coşmarele sale. Şi în centrul ei, o clădire rotundă, o bilă magnetică în care se afla un seif. În seif, o dischetă subţire şi neagră, uitata de timp plină de informaţie. Memoria Lumii de la Cristos şi până în zilele noastre. Cine ajungea la ea o putea modifica după plac.

CAPITOLUL X

O PRIMĂ INIŢIERE

Spaţiul verde se îngusta, iarba era tot mai răzleaţă, cântecul păsărilor pierise demult înlocuit de sunetul claxoanelor. Pământul fusese înlocuit de asfalt, asfaltul tăiat în benzi pentru maşini. Toate se vărsau în Megalopolis; maşinile mari şi mici veneau în viteză. Şi ajunse aici se ciocneau la propriu de marginea lui formată de maşini precedente. Se auzeau ţipete, urlete, zgomot de caroserii, capote turtite, cei scăpaţi cu viaţă se puteau socoti cetăţeni ai Megalopolisului.

— Deci aşa arăta Babilonul! – murmură Hammet privind haosul produs de maşinile care se ciocneau sosind în viteză!

— Aşa arată…

Cel care vorbise era un bărbat între două vârste, cu barba albă şi scurtă care mărşăluia alături de el cu un rucsac în spate.

— Vreţi să spuneţi că…

— Eu nu spun nimic – ripostă insul – confirm ceea ce vezi. **Aglomeraţia.** Nu mai e loc nici să scapi un ac pe jos. Poate doar în vis. Dar tare mi-e teamă că şi visele astea, sunt la fel de aglomerate. Eu de câţiva ani buni nu mai visez nimic şi să nu crezi, că nu am încercat. De fiecare dală când eram gata să mă cufund într-un vis din ăsta afurisit apărea altul care mi-o lua înainte…

— Şi de ce să înlocuieşti visul cu realitatea?

Omul privi la el mirat apoi scuipă dispreţuitor pe asfalt.

— Acolo se presupune ca e spaţiu, că nu te împiedici de nimeni. Poţi trece dintr-o cameră în alta, de pe un trotuar pe altul, dintr-o stradă în alta, dintr-o zi în alta fără să-ţi foloseşti pumnii şi coatele. Să-ţi spun o întâmplare. Aveam, un prieten. Într-o zi vine la mine. „Ce e cu. Tine – i-am spus – nu te recunosc?!”. „De ce?” – mă întrebă el. „Fiindcă arăţi altfel, te-ai micşorat!”. „A… – îmi surâde el – asta pentru că mi-au dat o cameră mai cam mititică. A trebuit să mă adaptez.” Bărbosul scuipă din nou enervat. Nu mai părea atât de bătrân. Sau probabil arăta din când în când a bătrân pentru că fusese

repartizat în aceeaşi cameră cu nişte bătrâni. Mergea alături de ei îngândurat. „Oricum, e bine şi aşa. Dacă te gândeşti că putea fi mult mai rău…”

— În ce sens? – întrebă Hammet.

— Cum, nu ştii!? Puteau să-l repartizeze într-o cameră cu noii veniţi. Asta e cel mai rău dintre rele. Să trăieşti zece ani împreună cu nişte blestemaţi de francezi sau portughezi. Sau cu nişte irlandezi din ăia fanatici religioşi care se omoară între ei. Sau cu nemţii aceia care bat toată ziua pasul de gâscă. Nişte cadavre care trăiesc în trecut!… cu toate că aparent fac aceleaşi lucruri ca şi noi. Râse scurt, triumfător. Aparent numai. Că pot fi recunoscuţi de la distanţă.

— Cum? – întrebă Hammet.

— Cum?! Din când în când îşi aduc aminte şi plâng. Nişte neisprăviţi. Îţi dai seama? Să-ţi plângi trecutul, locul natal, când aici ai tot ce-ţi doreşti, numai să ajungi în centru. Şi trecutul tău şi pajiştea copilăriei… De ce să plângi după Versailles când el a fost adus aici în întregime! De ce să te tângui după malurile Loirei? Foarte bine. Obţine un permis şi poţi vedea malurile Loirei foarte curând. Totul e să ştii ce doreşti şi să munceşti pentru a obţine permisul.

— Dumneata, doreşti să vezi ceva asemănător?

Bărbatul îl privi mai atent, apoi răspunse scurt şi decis:

— Eu n-am timp de prostii!

— Totuşi…

— Totuşi… dacă ar fi să pot vedea ceva, şi îţi garantez că foarte curând îl voi vedea, este **Centrul, Bila Magnetică.**

— De ce?

— Pentru că acolo e **Viitorul.**

— Crezi?…

— Sunt convins. Râse din nou. Avea râsul strident, de nebun; nebun convins de logica sa. Unii zic că acolo ar fi numai Trecutul, Memoria! Fals. Stiu eu. Acolo e Viitorul!

Tăcu o vreme apoi văzând că Hammet nu îl mai întreabă nimic continuă:

— Pentru Viitorul acesta merită să le suporţi pe toate celelalte. Spuse „toate celelalte” dispreţuitor. Criza de spaţiu, de alimente, poluarea, răutatea înconjurătoare, violenţa, înregimentarea pe vârste şi celelalte.

Bărbosul mai ştia destule, dar nu vroia să le spună. Era sătul, îi era silă. Privi la maşinile care se năpusteau de pe şosea în grămada de foste maşini, la oamenii care încă strigau încercând să iasă, să se salveze şi spuse:

— Priveşte-i cum se grăbesc, cum dau buzna în speranţa că odată pătrunşi în oraş li se vor oferi toate cele dorite de-o viaţă… Fără să ştie că lipsa de spaţiu din Megalopolis le va afecta nu numai libertăţile exterioare, ci şi pe cele interioare, confruntările estetice, filozofice şi morale. Oamenilor obişnuiţi cu războaie grave, întreceri sportive, dispute teritoriale, babilonul ăsta nu le va oferi decât câte o cămăruţă într-un bloc şi foarte curând, blocul acesta va deveni pentru ei singurul stat în care vor avea dreptul inalienabil de a-şi disputa palierul şi casa scării, acoperişul şi uscătoria. Uscătoria va deveni Centrul Pentru Răspândirea Noilor Idei şi Curente Filosofice şi Sociale, palierele adevărate senaturi, acoperișele, Mari Adunări Naţionale…

Marginea oraşului spre care se îndreptau se mărise între timp cu câţiva kilometri. Hammet înainta şi se întreba dacă era rezultatul apropierii lor de oraş sau al apropierii oraşului de ei. Bărbatul de lângă el continuă:

— Şi între aceste seisme, un sectorist va sosi în fiecare prima dimineaţă a lunii şi va depune un plic în fața fiecărei chichineţe, cu întrebarea: „Conducerea oraşului Megalopolis doreşte să ştie dacă pe lângă satisfacţia de a fi locuitorul, celui mai mare oraş ai lumii, în continuă expansiune, mai aveţi vreo dorinţă?” Iar a doua zi va ridica plicurile care vor conţine invariabil același răspuns: „Nu-mi doresc nimic în plus, mulţumesc!” Pentru că ei vor fi sătui până în gât de tot ce ar putea să însemne adaos!…

Merseră o vreme tăcuţi, apoi Hammet întrebă:.

— Ce era aici înainte?

— Înainte de ce? – întrebă bărbatul suspicios.

— Înainte de a fi **Megalopolis.**

Bărbatul se opri din mers, îşi aranjă rucsacul.

— Ascultă, nu cumva eşti provocator?

Hammet nu ştia ce înseamnă, dar îi răspunse că nu. În **Lens** ştia sigur că aşa ceva nu există.

— M-am săturat până-n gât de provocatori! – ţipă tare bărbosul. Ti-am spus eu, am de gând să ajung la Cartelă!…

Vreau să văd **Viitorul!**... Vreau să-l apuc... Începu să se uite în dreapta şi în stânga apoi se opri.

— Ştii ce!?... Ia-o înainte. Eu nu mai merg cu tine nici măcar până la primul post de poliţie.

Se întoarse şi începu să alerge. Alerga repede şi nu se uita înapoi. Atât de speriat că alunecă şi căzu de pe banda de pietoni pe şosea. Se auzi un claxon, apoi o maşină trecu peste el în viteză. Nu avea timp să oprească. Şi apoi, chiar dacă s-ar fi oprit era prea târziu. Bărbosul murise instantaneu. Rucsacul zăcea lângă el fără să fie ridicat de cineva. Şi în fond de ce să-l fi ridicat? Ce ar fi putut găsi noii sosiţi într-un amărât de rucsac rupt şi ferfeniţit când la doi paşi de ei îi aştepta **Megalopolis?** Hammet mai rămase privind câteva clipe maşinile care treceau în viteză peste corpul tot mai plat al Bărbosului care dorise să vadă cu ochii săi **Viitorul**, apoi porni mai departe. Oraşul era mare, până în centru mai avea un drum lung de făcut. Cerul deasupra lui cobora, întunecându-se, amestecând zidurile care se profilau.

CAPITOLUL XI

UN SECTOR NUMIT *REVOLUŢIA*

O maşină mare, cu dubă trecu pe lângă el, dar mişcările lui degajate îl făcură să nu încetinească viteza. Îl socoti drept unul dintre cei învoiţi şi trecu mai departe. Hammet se opri în faţa unui parc. Un miros ameţitor de liliac venea de undeva din adâncul acestuia. Vru să pătrundă în el dar un aparat mare, asemănător cântarelor automate, aşezat în dreapta intrării îl opri. Citi cele scrise pe el. „În caz de pericol, spargeţi geamul şi aşteptaţi sosirea patrulei!”. Hammet se întrebă la ce distanţă or fi posturile de poliţie de aceste aparate învechite. Probabil că metoda de ocrotire a vieţii şi siguranţa cetăţenilor din Megalopolis era cuplată cu cea a descurajării ieşirii acestora din apartamentele zăvorâte şi sigure. Un individ apăru de sub bolta întunecată a unui copac şi întrebă:

— Ai ceva de vânzare?

— De ce ar trebui să am? – întrebă Hammet.

Chipul omului părea neîncrezător.

— Atunci ce cauţi aici?

— Am ieşit să mă plimb!

Cel din faţa lui făcu un gest obscen mormăind altuia nevăzut.

— Auzi, să iasă doar să se plimbe! Tipul e bun pentru balamuc!

Dispăru repede ca să fie înlocuit de o femeie uşoară, îşi ridică fusta ca să-şi potrivească port-jartiera şi întrebă:

— Nu vrei un leac ca să-ţi consumi energia mai repede?

— Halal oraş! – gândi Hammet. Porni mai departe grăbit. Femeia îl însoţi o bucată de drum, apoi dispăru. Ar fi trebuit s-o întreb unde e Centrul Administrativ şi de Guvernământ – se gândi el. Cu toată nebunia care îl caracterizează, trebuie să se găsească în oraşul ăsta nişte oameni care gândesc. Poate cu ei mă voi înţelege mai repede. Interminabile, clădirile defilau în faţa lui uniform, cenuşiu. Apăruţi ca din nimic, câţiva derbedei cu plete şi bluzoane de muşama îl siliră să oprească. În jurul braţelor muşchiuloase zornăiau nişte lanţuri greoaie. Unul

strigă:
— Scoate biştarii sau te distrugem!
Aveau dinţii stricaţi şi duhneau a alcool şi tutun. Hammet se încordă, aşezându-şi picioarele în poziţie de luptă. Întâmplarea i se părea binevenită. Era timpul să se dezmorţească niţel. Întinse braţul fulgerător şi lanţul unui derbedeu era deja în mâinile lui. Începu să-l învârtească încet, legănându-se. Făcea totul aproape mecanic, aproape jucându-se, dintr-un vechi reflex fizic, fără să-i pese prea mult. Adversarii părură descumpăniţi. Unul dădu înapoi:
— Hai bă, nu vă puneţi cu el, se mişcă de parca ar fi Omul Păianjen.
Hammet aruncă lanţul după ei şi porni mai departe. Era ceaţă şi frig, clar el se simţea înviorat. Înainta de-a lungul clădirilor trase la şapirograf. Alături de el, în pantofi-cui, grăbindu-şi paşii micuţi, femeia de adineauri îl ademenea surâzând. Un surâs rece, profesional şi rapace – meduză apărută din adâncurile unui vapor scufundat. Vocea ei, totuşi, omenească.
— Te-ai purtat grozav cu băieţii!
Ce vroia să aprecieze la el? Generozitatea? Curajul?… Hammet se gândi, speră pentru câteva clipe. Poate că totuşi, femeia aceasta… De ce să-i dispreţuiască trecutul?
Alerga din nou pe sub bolţile clădirilor pătrățoase în care se ascundeau, zăceau miliarde de oameni şi chipul său exprima dezamăgire şi teamă. Totul era fără speranţă în oraşul acesta în care adevărurile deviau în ridicolul lor. Chiar şi femeia aceea căreia îi vorbise dintr-o nebunească speranţă lăuntrică nu fusese decât un scurt compromis. I se destăinuise cu voce scăzută, grăbită. Îi spusese **tot** ce ştia. Sosirea navelor lensiene, planeta scufundată în oceanul de gheaţă, accidentele, vaierele din adânc, alunecarea acelor luminiţe fugare, căderea lui în acest trecut încă viu şi necunoscut… **Totul** gâtuit, grăbit, sincopat, dintr-o suflare. Femeia îl asculta cu gura căscată. Încheie: Pământul are nevoie de noi! Noi avem nevoie de pământ! I se păru că o piatră i s-a luat de pe inimă. Îşi uşurase sufletul pentru prima oară în viaţă şi avusese impresia că e fericit. Nu mai conta nici faptul că se destăinuise unei femei oarecare. Începuse să se gândească că nici nu este atât de urâtă, desigur nu atât de frumoasă ca Zeea dar nici… Exact în clipa aceea femeia

răspunse: „Sărmanul de tine, tot ce mi-ai spus e atât de banal! … Aşa fac toţi cei fără bani! Îmi spun poveşti disperate în speranţa că le voi ceda. Şi eu, Dumnezeu ştie de ce, le cedez. Poate pentru că e singurul fel în care pot să-i ajut!”…

A plecat de la ea împleticindu-se, hotărât să caute altul. Pe oricine capabil să asculte, să creadă. Dar toţi se furişau pe lângă el, nimeni nu vroia să oprească. Nu erau decât nişte bieţi oameni prinşi în cercul micilor lor preocupări, aşa cum globul era prins în centura de gheaţă. Pentru prima oară era dezorientat. Străbătuse în grabă distanţe imense din dorinţa de a ajunge cât mai iute în centrul oraşului şi în loc să înainteze în spaţiu avea impresia că se întoarce în timp. Clădirile de beton se schimbau în clădiri cu unul sau doua caturi, arterele lungi deveneau străduţe cu grădiniţe pe margini şi piaţete ridicole, uzinele-mamut lăsau locul unor mici fierării sau tăbăcării. Până şi oamenii de prin preajmă care până cu câteva clipe mai înainte fuseseră nişte ruine jalnice, obosite, ridate, întineriseră, erau elastici şi zâmbitori, îmbrăcaţi în pardesie de piele, tunși foarte scurt şi cu cămăşi cu zvastici pe mâneci. Înaintau în grupuri disciplinate şi cântau marşuri care îl făceau să se înfioare. În toată organizarea lor presimţea ceva nemilos, violent, îndreptat împotriva celorlalţi, a celor care nu mărşăluiau împreună cu ei. Îşi dădu seama repede că orice încercare de a disimula, de a scăpa de ei este inutilă pentru că ei nici măcar nu îl urmăreau, doar îl pasau unii altora din zece în zece metri, cu o privire semnificativă, cu un gest hotărât. Erau peste tot. Îl cuprinse sfârşala şi, ajuns în faţa unei porţi metalice, pătrunse înăuntru fără să se mai întrebe ce e acolo, deoarece răspunsul era clar: Nu exista mai departe iar străzile străbătute de el până atunci, erau astfel dispuse încât toate duceau în fundătura aceea. Se lăsă dezbrăcat, numerotat, fotografiat, îmbrăcat într-o zeghe şi introdus într-o celulă unde mai erau mulţi alţii ca el şi care aidoma lui încercaseră să avertizeze omenirea de pericolul care o ameninţă şi care căutau **Viitorul**. Aceştia nu numai că îl ascultară, dar îi spuseră şi care va fi următoarea mişcare: **Revoluţia!**

Revoluţia: măcel şi distrugere. Şi peste tot însemnul revoltei, convingerea celor mai slabi a celor oropsiţi că pentru ei nu mai există altă scăpare. O grandioasă frescă istorică. Mii de bărbaţi

cu steaguri şi arme îndreptându-se să asedieze Palatul Regal; drumul presărat cu cadavre; palate învăpăiate, zdrenţăroşi dansând, jefuind la lumina oraşului incendiat. Vagabonzi, eroi, revoluţionari, hoţi şi nebuni scăpaţi din închisori şi ospicii, cerşetori, invalizi fară mâini şi picioare împinşi înainte de femei guralive cu fuste sumese. Cizmele, ciubotele, pantofii de lac cu toc înalt răsunau zgomotos, veşmintele mari şi greoaie fâlfâiau împreună cu cămăşile cu gulere largi, desfăcute şi rupte pentru a reda gâtul cât mai gol, ghilotinei.

Hammet se opri lângă şuvoiul unei mulţimi zgomotoase şi întrebă un copil zdrenţăros care agita o armă stricată într-o mână.

— De unde veniţi?

— De **peste tot!** Venim de **peste tot** şi ne îndreptăm spre **Palat!**

Şi alergă după ultimul grup de luptători care agitau eşarfe colorate şi în loc de arme purtau coase şi securi.

Hammet se îndreptă împreună cu ei către uriaşul palat luminos cu sute de scări şi turle ornamentate, străjuite de îngeri de aur şi argint. Paşii mulţimilor venind din toate părţile şi direcţiile răsunau ca nişte prevestitori de cutremur. Erau o putere de neînvins, o forţă imposibil de reţinut. Apoi – apă îndiguită, revărsare de talazuri topite de soare – zgomotul se rări, pierdu brusc din putere, amuţi ca la un început de spectacol. Între mulţimea furioasă şi augustele ziduri se strecura spaţiul miraculos al unei grădini în care Februarie se juca cu Aprilie, răzoare de garduri vii se întretăiau înfrunzind într-un verde proaspăt înstelat de ierburi şi flori, havuzurile erau lunecări de frunziş şi de flăcări, apă şi foc în metamorfoză, văpăile ţâşneau în cascade şi apa învăpăiată incendia marşul mulţimilor furibunde...

Apoi, mulţimea venită să asedieze şi să ucidă, neîntâlnind opoziţie se găsi dincolo de marile porţi şi înainta cu paşi şovăitori pe iarba catifelată a grădinii mirifice. O adiere – parfum şi răcoare a unei bucurii de care nu avuseseră parte – le încetini paşii ameţiţi de apropierea victoriei. Lăsară armele jos şi pipăiră cu palmele lor bătucite micii amoraşi pripăşiţi în jurul havuzurilor, nimfele şi sirenele, elfii şi ademenitoarele naiade din spaţiile ingenios construite – capcane pentru odihnă şi şopot.

O muzică lină, – Mozart împletit cu Scarlatti – acoperi peisajul în timp ce din crengi cădeau petale de arome şi flori mătăsoase. O barcă unduia lin în strălimpedele mozaic al lacului artificial în care un grup de fecioare în veşminte subţiri, transparente mânuiau vâsle stângace. O inabilă manevră le răsturnă şi corul de strigăte feciorelnice, speriate, obligară câţiva luptători să se lepede de veşminte şi să spargă cu bătăi de puternice braţe cercurile posesive de apă.

Ispitiţi de cele văzute, alţi luptători făcură la fel, dar nemaiavând pe cine salva începură să se spele de mizerie şi de sânge, în timp ce rămaşii afară se trântiră pe verdele ierbii catifelate desfătându-se în aşteptare cu gustul unor fructe zemoase. Cuprinşi de braţele molatice ale aromelor, de reveriile crengilor colorate adumbriţi de şipotul leneş al apei, ostaşii disciplinaţi uitară curând scopul pentru care veniseră împodobind cu ghirlande baionetele înfipte în pământ şi alergând să îmbrăţişeze marmura rece de Carrara în care se zărea întristat sângele solitudinii îngândurate. Câţiva soldaţi – orbire voită sau nepricepere? – nu se sfiiră să facă la fel cu trupurile câtorva amfioni, ganimezi concurând cu succes frumuseţea zeiţelor care-ndulciseră apele cu strigătele lor de ajutor. Palpitaţie a revoltei acoperită cu gemete de extaz, parcul – spaţiu tampon între putere şi masă – deveni în curând o imensă sală de naşteri în care, culoare, aromă şi muzică, revoltă şi bucurie participau în egală măsură la ridicarea noilor născuţi din străfulgerările apei şi la rostogolirea lor pe pătura verde a ierbii – gard viu în calea oricărei revendicări.

Hammet privi spre palatul uitat de mulţime. Neclintit, domina împrejurul. Zece mii de coloane şi turle strălucitoare suite orgolios către cer. Niciuna din ele nu fusese nici măcar zgâriată. Se grăbi să se îndepărteze de acolo. Unde, înainte sau înapoi, nu mai avea importanţă. Numai să iasă din acel compromis atât de firesc. Se opri doar când, străbătând mulţimea de străzi agitate, casele devastate, cadavrele părăsite pe drum zări în faţa lui un bastion înalt şi cenuşiu. **Bastilia.**

Nu zăbovi mult; nu era **Viitorul** pe care îl căuta. Numai turnuri, pavilioane şi hrube, numai încăperi mici zidite şi zăvorâte din care răsunau gemetele celor închişi, schingiuiţi. Numai săli de tortură, de gardă, chicinete murdare. Şi pe toţi

pereţii celulelor pete de sânge şi inscripţii contradictorii: „Trăiască Revoluţia!”, „Trăiască Regele!”…

O portiţă mică, ingenios ascunsă de iederă şi frunze sălbatice îl scoase dintre zidurile reci, dezolante.

Poate aici! – îşi şopti.

În faţa lui se deschise un câmp nesfârşit. Fulgi mari de zăpadă cădeau de sus vălătucindu-se, vătuind orizontul. Animale sălbatice, micşorate de depărtare şi frig, urlau în căutare de pradă. Păsări cu aripi negre, ca de cărbune, sfâşiau crengile copacilor dezgoliţi.

Hammet nu era nici trist, nici disperat. Printr-un accident, nimerise într-o formă de timp care-l îndepărtase şi mai mult de prezent. Căutase în el **Viitorul** care îl putea ajuta să se întoarcă la navele lui. Nu îl găsise. Probabil că viitorul pământenilor era unul abstract, convenţional.

Se înfundă în albul câmpiei cu paşi hotărâţi. Urletele lupilor încetaseră. Reni, vulpi, veveriţe, iepuri, samuri, potârnichi, priveau la el dintre cedrii rari şi molfiţi, dintre păduricile rare, ţepoase din lungul apelor degajaţi, dezobişnuiţi de suflarea umană. Gerul era tot mai puternic, Hammet simţea că se sufocă, din pieptul său horcăiturile ieşeau tot mai greu, începuse să transpire, dar nu se lăsă. Se simţea întărâtat ca pe vremuri. Nu mai era nimeni altcineva pe nesfârşitul întins decât vârtejurile de vânt şi zăpezi ridicate pe câmpia imensă şi fără sfârşit şi voinţa de a le înfrunta. Două forţe orbeşti şi cumplite care nu învăţaseră să cedeze. În curând zăpada începu să se răspândească, să se împrăştie ca nisipul, era un început de zăpadă polară cu un scârţâit ca de fier ruginit iar cerul părea neted ca gheaţa. Am înaintat mult – îşi spuse – dar nici trupul n-a stat pe loc. Vom vedea în ce direcţie merge!…

Simţi că nu mai are mult de mers şi va ajunge acolo unde **Steaua Polară** face o cruce deasupra pământului. Zile, săptămâni, luni nu făcuse decât să mărşăluiască prin ger şi zăpadă şi din când în când să vâneze sau să-şi facă culcuş în adăposturi de gheaţă. Înaintase orbeşte, gemând, prin aerul când amorţit ca într-un somn, când viscolit şi acum simţea cum e podidit de transpiraţie şi oboseală. Aburi ridicaţi dintr-un defileu îl înconjurară pe nesimţite îngroşând aerul rece, făcându-l de nepătruns. Nu mai ştia dacă cerul era undeva deasupra sau

dedesubt, dacă e în stânga sau dreapta. Vru să îşi spună: „Va trebui s-o iau de la început...”, dar alunecă şi se scufundă în zăpadă, în aburi. Încercă să se sprijine de ceva, dar totul era neted, de nepătruns, ca o minge, ca o sferă rotundă, rotundă.

— La naiba, nu se poate ca polul să fie doar o cupolă – şopti el disperat. Alunecă.

Apoi se rostogoli mult, căzu într-un timp moale, pufos, nedefinit.

Zeea şi Moon îl găsiră într-unul din cele cinci sute de teatre ale lui Megalopolis I. Dormea într-un fotoliu de lojă. Arăta ca un pui ghemuit într-o Coajă spartă de ou.

CAPITOLUL XII

DIN NOU ÎN NAVA-COMANDANT

Din nou în nava-comandant, împresurat de roiurile de stele, de feţele cunoscute, dincolo de centura de gheaţă şi întuneric.

Se străduia să se poarte cât mai firesc. Era încă al naibii de greu, mai ales că toţi cei de pe navă aşteptau ca el să stabilească ce vor avea de făcut. Nu era exclus ca ei să aştepte de la el chiar ordinul de retragere. Gândul întoarcerii era un gând care îi bântuia. În câteva vorbe îi pusese pe toţi la curent cu cele ce i se întâmplaseră; acum, se ridicase de pe patul mobil fără niciun efort. Se străduia să pară degajat, chiar vesel. Era şi asta una din tehnicile lui de a se face respectat. Cu cât e mai mare pericolul prin care treci trebuie să te comporţi mai firesc, mai natural. Singurul element care mai amintea încercările prin care trecuse era doar tonul palid al feţei. O paliditate accentuată de veşmântul elastic de culoare închisă pe care insignele onorifice – bucăţele rotunde de vid luminos – străluceau. Duse mâna la brâu. Centura de reper o avea iar la mijloc. Fluidul pe care îl emana îi reda cu încetul vitalitatea pierdută. Totuşi Hammet avu o senzaţie de uşoară nelinişte. Se afla iar sub control. Tot ce spunea sau gândea putea fi înregistrat şi transmis pe planeta natală. Dădu din umeri nepăsător. În fond cine ar fi îndrăznit să-l asculte? Tatăl său vitreg, logoreicul Pols, tatăl Zeei?... Căci mama sa nu ar fi îndrăznit. Ţinea prea mult la el. Cât despre rest... Nu îi păsa, după cum nu îi păsa nici dacă cei de faţă l-au crezut sau pun la îndoială cele povestite de el, întâmplările prin care a trecut. Deşi – trebui să o recunoască şi el – cel puţin de aici păreau neverosimile.

— O parabolă politică – remarcă Moon. Nu reprezintă niciun pericol atâta timp cât o iei ceea ce este.

— Omul visează că-i fluture sau fluturele visează că-i om?

Asta o spusese tot Alvin. Cu vechiul său zâmbet împletit cu vagi gravităţi.

— Ne pierdem vremea într-o cazuistică fără rost.

Moon devenise nervos. Sibilinismul lui Alvin începea să îl calce

pe nervi. „Destul de târziu!” – cugetă Hammet. Interveni:

— Vocea totuşi există! Era vie, concretă. Se deosebea de şuvoiul care a provocat gheizerul.

— Să nu ne pripim – spuse Moon ceva mai blând. Datele oferite de **Computerul General** nu coincid cu cele spuse de tine. Fireşte, nu ignor diferenţa dintre părerea ta şi a unor mici tranzistori, dar ce ar fi dacă am căuta totuşi o medie.

Aşa era Moon. Cumpătat şi prudent. Trimis special împreună cu el în expediţia aceasta ca să echilibreze spiritul său aventurier şi necumpătat.

— Tu crezi că în situaţia asta o medie ne mai poate fi de folos?

Întrebarea lui era logică, dar sunase ceva mai patetic decât ar fi dorit.

— Suntem oameni de ştiinţă – acum vorbea Telley – nu ne putem baza pe nişte impresii. Informaţiile colectate de către vizualizator, fişele calculatoarelor au reperat nişte puncte fierbinţi, zgomotoase, venind de undeva din adâncuri. Puncte care au făcut posibilă izbucnirea micuţului cataclism…

Hammet făcu câţiva paşi ca să-şi ascundă dezamăgirea. Punctul său de vedere era surclasat de datele unor aparate stupide. Întrebă totuşi:

— Care e situaţia în clipa de faţă?

— Totul a revenit la normal! Câteva secunde, apele fierbinţi şi-au căutat o ieşire prin litosferă încercând să formeze un crater asemănător celor vulcanice. Frigul a învins totuşi în cele din urmă. Nu a rămas decât un spaţiu striat în care gheaţa a fost amestecată cu magme metalice şi pietroase. Din păcate oamenii dinprejur, mai bine zis imaginile lor congelate au dispărut. La gradul de fierbere de acolo, nici nu e de mirare. Nu ar fi rezistat nici carcasele din aliaj special ale roboţilor.

— Roboţii au dispărui înainte de apariţia sunetului! – insistă Hammet.

— Pe ce te bazezi? – întrebă Moon.

Întrebarea îi luă pe neaşteptate. Toţi priveau la el eu un aer amuzat, compătimitor. Contraatacă:

— Dar voi pe ce vă bazaţi?

Aşa era mult mai bine. Cei de la bord nu trebuiau să uite că el este cel care pune întrebări.

Doctorul Mitch se apropie de el şi îl privi direct în ochi. Vocea sa era blândă şi prevenitoare.

— Şocul acustic din subteranul acela a fost foarte puternic. Nu crezi că ar trebui să te supui unui control medical?

Se făcu linişte. Hammet luat din nou prin surprindere, făcu un gest care se dorea hotărât, dar nu reuşi să pară decât evaziv. Alvin interveni:

— Prostii!…

Mitch îl privi nedumerit şi bătu în retragere. Vechiul complex al omului de ştiinţă contracarat de un alt om de ştiinţă îşi făcuse efectul. Hammet se gândi cu recunoştinţă la Alvin. Dar se arătă preocupat şi de cele spuse de Mitch.

— Continuă!

— Bănuiesc că sunetul a suit, a crescut către bolţi şi de acolo s-a întors îndoit înapoi. Nu pot spune cu certitudine, s-ar putea ca presiunea acustică să te fi supus unui efect de mixaj în care sunetele s-au transformat brusc în imagini. Această deturnare e poate singura explicaţie a faptului că trăieşti. Tonul lui Mitch devenise ştiinţific, profesoral. Sigur – continuă el – nu ignor nici prezenţa de spirit şt rapiditatea cu care Zeea te-a reperat în sala aceea de teatru înainte ca să fie şi ea inundată cu apă.

Zeea!… Privea la el cu ochi mari, luminoşi. Îi salvase viaţa încă o dată. Pe întunecata planetă **Venus**, când fusese prins de undele gravitaţionale ale planetei şi era purtat fără putinţă de scăpare spre unul din inelele lui unde ar fi urmat să plutească în veşnice cercuri, Zeea îşi rupsese de la gât colierul de diamante purpurii azvârlind asupra lor mănunchiul de raze şi lumini orbitoare. Fusese unicul colier purpuriu de pe întreg Lensul, dar Zeea nu ezitase o clipă. Undele se aruncară avide asupra prăzii strălucitoare care se risipea, părăsindu-l pentru o clipă. Atunci, ca şi acum, Zeea dăduse dovadă nu doar de prezenţă de spirit ci şi de acea intuiţie a femeilor care îl apără pe cel pe care îi iubesc. O întrebă simplu, firesc ca şi cum vorbele de recunoştinţă nu şi-ar fi avut rostul între ei doi:

— Unde m-ai reperat?

— O sală de teatru. Postrenascentistă. O combinaţie spectaculoasă între barocul târziu şi roccoco. Un fel de construcţie bisericească în care nu e exclus să se fi făcut slujbe sau liturghii pe vremea când oamenii încă se închinau. Erai deja

în vis. Am conectat concomitent douăzeci de locuri apropiate de accident şi când am dat de lăcaşul cu umbre şi închipuiri mi-am dat seama că e singurul loc pe unde poţi fi scos la lumină.

Hammet închise ochii şi revăzu vasta sală cu şiruri de loji suprapuse, scena legată de sală prin avanscenă, fastuos împodobită cu figuri zugrăvite în perspectivă, acele divinităţi ale unor vechi muzee, imagini alegorice dansante, împăraţi, nobili, preoţi cu ranguri înalte, legând cu prezenţa lor atemporală, spaţiul finit cu cel infinit, oglinzile proiectând şi reproiectând totul. În cele din urmă, bolta întreagă cu imaginea unui edificiu în perspectivă, la mijloc cu trei personaje: din pieptul unuia ţâşnea un nimb de raze care rănea inima unui sfânt, împrăştiindu-se apoi în cele patru părţi ale lumii. Dar cel mai mult îl impresionase ceea ce văzuse pe scenă, unde în momentul cataclismului glaciar se juca o piesă iar personajele: un tânăr subţire cu un stilet, într-o ţinută nobiliară, ţinea o prelegere unui grup de actori – saltimbanci. Îngheţaseră în timpul acelei tirade. Şi Hammet îşi aminti; ar fi dat orice ca să audă spusele tânărului în a cărui mână subţire, molatecă, se afla o carte cu coperţi bătute în aur. Păstră toate aceste imagini doar pentru el şi remarcă sec:

— Din cele-ntâmplate rezultă că totul e abia la început… Gheizerele astea, deocamdată acoperite, se pot înmulţi şi în curând vor sparge crusta de gheaţă ca pe o simplă foiţă de staniol.

Spusese totul cu degajare dar tot nu putuse risipi încrâncenarea ivită-ntre ei.

— N-am putea să le localizăm înainte? – interveni Alvin.

— Rahat! – spuse Moon. Simplifica totul până la naturalism.

Hammet încercă să-i cânte în strună pentru un timp. Îi era necesar ca aliat pentru ceea ce avea să le comunice.

— Grav e că ozonul izolat până atunci se va năpusti în straturile adânci cu o viteză care va ucide până şi cea mai ipotetică formă de viaţă care a putut trăi fără el. Asta ştii ce înseamnă?

În locul lui Moon, răspunse Alvin.

— Reducerea expediţiei la o simplă excursie. Energie irosită în van. Întoarcerea pe planeta de bază ca proştii satului… Moon întrebă:

— Atunci ce facem? În cazul atâtor riscuri inutile n-ar fi mai bine să renunţăm?...

Hammet tăcea încruntat. Cunoştea riscurile mai bine ca oricare dintre ei, doar fusese acolo. Văzuse de aproape toate acele clădiri măcinate de timp, canioanele labirintice, imaginile ciudate, apele izbucnite, luminiţele care îl urmăriseră pas cu pas şi multe din ele fuseseră doar un joc de copii... Atunci de ce ezita?!...

Inspiră adânc şi pieptul i se umflă de dorinţe nesăbuite. Îşi aminti de câmpiile largi şi sălbatice străbătute de aerul rece al zorilor, locurile prin care vânase ca să aibă cu ce se hrăni şi apoi ascultase murmurul naturii redeşteptate, de mirosul crengilor aplecate spre el, de răceala tăioasă şi totuşi binefăcătoare a apei în care se scăldase în apropierea lui **Megalopolis II**. Avu un sentiment de milă faţă de cei de pe navă. Stătuseră tot timpul închişi, etanşeizaţi în vreme ce jos, pe pământ anotimpurile alunecau, se schimbau într-o ordine desăvârşită, natura exploda în culori incredibile ca apoi să se stingă încet, dispărând pentru o vreme într-o aşteptare subpământeană, iar oameni şi animale, deopotrivă supuşi aceleiaşi firi, îşi organizau diferitele forme de trecere ciclică... Şi mai era acel miracol al existentei umane de care lensienii nu erau conştienţi; imprevizibilul, aventura fiecărei zile nou venite. Pentru a-şi putea da seama de valoarea şi fascinaţia ei ar fi trebuit să se rupă o vreme măcar de ordinea intergalactică, de programul atât de riguros şi precis al acelor calendare stelare programate cu secole înainte şi în care calculatoarele prevăzuseră totul: zbor, ploaie, imagine şi destin... Da, lensienii trebuiau să se programeze cu secole înainte ca să poată vedea un fulg de zăpadă. Privi o vreme tăcut într-un gând de-al său străbătut de reni albi, imaginari, apoi spuse sec:

— Riscurile au fost incluse din capul locului în expediţia asta!

Moon oftă. Aşa proceda totdeauna când credea că împrejurările îl silesc să rostească locuri comune.

— Prima lege robotică cere ca ei să ne apere. Presupun că o implicaţie a ei cere ca şi noi să îi apărăm.

— Bineînţeles – spuse Hammet.

— Atunci de ce să n-o facem?

— Pentru că înainte de orice implicaţie, după cum ai spus

chiar şi tu, trebuie respectată prima lege robotică.
Pentru Moon totul părea foarte vag. Recunoscu:
— Nu înţeleg!
— Ocrotirea de către ei a stăpânilor lor.
— E adevărat – admise Moon. Ai fost acolo cu ei. În loc să te apere, au dispărut. Accident tehnic, laşitate, trebuie să verificăm. Alvin tocmai…
— Dar nu e vorba de mine! – rosti Hammet apăsat. Era timpul să le spună. Privirea lui deveni iarăşi metalică, dură.
— Dar de cine atunci?
— De oamenii de pe Pământ.
Zeea ridică ochii. Până atunci contemplase podeaua împărţită în dreptunghiuri egale, dar acum trebui să se uite pentru că Moon avea o faţă de milioane.
— Dar ei nici nu sunt oameni… De secole întregi nu mai sunt decât nişte bulgări de gheaţă şi-atât! – ripostă el ascuţit.
— Te înşeli Moon. Vocea lui Hammet de obicei liniştită şi blândă deveni iarăşi patetică. Eu am fost acolo, alături de ei şi pot să te asigur de asta. Mi-am dat seama din clipa în care le-am privit licăririle înspăimântate şi totuşi pline de speranţă ale privirilor.
Studie un timp efectul celor spuse de el asupra celor de faţă, apoi încheie fără nicio îndoială în glas.
— Ei ne aşteaptă să-i salvăm, Moon!…
Singur cu noaptea pământeană în faţă. În salonul mare de sticlă: o nişă în peretele exterior cu o enormă placă turnantă dintr-un metal transparent. În spatele său, peretele acoperit cu un ecran panoramic. Acum nu îl mai folosea. Trupul său vibra singur, atins de bătăile gravitaţiei pământeşti, parcă ar fi fost din acelaşi aluat nefiresc. În ciuda cortinei metalice, se simţea cuprins de un sentiment straniu, nedefinit: **angoasă, melancolie, dor?…**
De la bordul navei de comandă se vedeau cele şase rachete colectoare – albine cu bâzâit uniform – adunând ipotetica miere terestră, imaginile unui trecut îngheţat. Fâşii albastre, galbene se încrucişau în geometrii liniştite asigurând legătura dintre roboţi şi carene. Spaţiile abstracte ale oceanelor, peisajele marelui continent alternau cu coloane de ceţuri – hoarde năvalnice lunecând undeva către pol. Ceva mai aproape, o navă

gigantică, cu pântecele deschis, încă mai aştepta o coloană de pasageri strânşi de ghearele de oţel ale îngheţului chiar la ieşirea din giganticul cosmodrom. O arcă ratată, inutilă. Încercă să-şi închipuie cele întâmplate înainte de cataclism pe acele ţărmuri acoperite de violenţă şi degenerare. Un dialog între orbi şi surzi într-un imperiu al unor industrii proliferând – paradoxal – neînţelegerea. Şi peste tot şi toate, pătura rece de apă acoperind lumea întreagă. O taină pe care probabil nu avea s-o mai dezvăluie niciun computer. Totuşi, gândurile, trupul său vibrau ca la ceva venit de acolo de jos, din adâncuri şi Hammet simţea, era ceva viu şi raţional: Spiriduşii?... Erau prea mici şi primitivi, o ştia şi Alvin. Atunci?... De ore întregi încerca să ajungă la o concluzie. Luase o hotărâre şi trebuia să o justifice; în cazul unei greşeli, în ciuda puterilor discreţionare ale tatălui vitreg, putea răspunde cu capul. Expediţia fusese aprobată de Consiliul Intergalactic şi el răspundea în cazul unui eşec în faţa acestui Consiliu. Epoca aventurilor romantice se terminase demult, sosise cea a obligaţiilor şi răspunderilor totale.

După o veche teogonie pe care **Consiliul I** o socotise demnă de luat în seamă, pământul se născuse din vidul originar numit haos şi după ce a fost luat în primire de zei, unul din fii lui Zeus şi al Herei a fost aruncat din înalt pe pământ unde a devenit zeul focului, sâmburele perpetuu al vieţii. Desigur, totul putea fi un basm născocit de pământeni dar care în noile condiţii ale galaxiei nu mai putea fi ignorat. A urmat pregătirea expediţiei, drumul, pământul ca un viespar îngheţat şi acel lung şir de – nici Hammet nu mai ştia cum să le numească – accidente sau întâmplări insolite. Dar Hammet, ca orice explorator cu experienţă, ştia că toate aceste întâmplări, oricât de originale, vor trece pe planul doi, în emisiunile eroice ale programelor vizuale atât de adorate de vulg, iar cei din Comandament îl vor întreba de rezultate. Se răsuci nemulţumit în fotoliu. Până şi ezitarea în faţa luării unor măsuri radicale nu prea avea şanse de a fi înţeleasă de către nişte militari şi strategi îmbătrâniţi în sfade interminabile. Vor accepta foarte greu că spaţiile abstracte sunt totuşi nişte continente cu întregul lor cortegiu de legende, vieţuitoare şi gheizere imprevizibile. A spune acestora că expediţia trenează din cauza unor microorganisme care nici nu-şi dau seama că au început să existe echivala cu o

autodemitere. După cum, a supune planeta aceasta ciudată în bătaia ploii dezintegratoare echivala cu autodemiterea în faţa Marelui Consiliu Ştiinţific. Şi dacă ar fi fost numai asta! Blestematele de computere, atât de precise până acum, nu îl mai ajutau. După ele viața dispăruse demult de pe pământ.

Fuioare de aburi şi nori împresurau petale galbene, cafenii, verzi ale continentului, într-o rotire absurdă, continuă. Semnalele lui mici, luminoase ajungeau la el intermitent. Trecuseră sute, poale chiar mii, zeci de mii de ani de când pământul încetase să mai respire acoperit, sufocat, sugrumat ca o femeie cu gâtul fragil sub strânsoarea unei eşarfe de ger.

Zeea. Avea paşii înceţi, prevenitori, elastici. Părul auriu îi aluneca pe umărul drept; flamură a unei iubiri care aştepta să fie din nou fluturată? Se aplecă spre el.

— De cât timp stai nemişcat?

— De o zi, două zile, trei săptămâni… Simţi că răspunsul său e arţăgos. Ce importanţă mai are – continuă el – de vreme ce faţă de hotărârea pe care trebuie să o iau este al dracului de puţin! Şi ciudat, şansele reuşitei mi se par tot mai îndepărtate. „Perpetuarea vieţii la nesfârşit!…”. Râse ironic. Descoperirea sâmburelui de viaţă dinaintea naşterii vieţii! Toate aceste faze nu ţi se par nişte panglici din pălăria unui magician decrepit? Expediţie de cucerire sau jaf?… Pe de altă parte nu pot pricepe: de ce m-au pus tocmai pe mine în fruntea ei?

— Îţi pui prea multe întrebări. De ce nu laşi calculatoarele, în loc să te frământi fără rost?

Vocea era mângâietoare şi blândă. Prea blândă ca să nu pară superioară, această superioritate lensiană provenită nu din cunoaşterea raţională, ci din acceptarea acelei străvechi ecuaţii: Gândirea robotică este cea mai exactă! Iar în cazul Zeei mai putea fi vorba şi de un alt factor important. Influenţa tatălui său. Pols era un bătrânel care sub aparenţa cumsăcădeniei guralive ştia să fie foarte viclean.

— Prostii!

— Nu crezi în Gama 2?

— **Nici cât în vorbele unui negustor de peşte.**

O spusese! Şi brusc îşi dădu seama că se întreabă contrariat dacă vorbele spuse sunt ale lui sau le auzise sau le citise altundeva, altcândva… Zeea, pe bună dreptate se uita

contrariată la el. Dacă avea toate motivele pentru asta?… De când auzise vocea de pe pământ devenise prudent, suspicios, neîncrezător, avea nişte stări de depresiune bizare şi în loc să se ferească de ele li se dăruia cu o voluptate ciudată. Nu cumva era bolnav într-adevăr? Cunoscuse destule cazuri în care lensieni experimentaţi în zborurile galactice contractaseră boala aceea ridicolă şi cumplit de banală numită rău de spaţiu şi trebuiseră să fie trimişi acasă pentru tratament. Dacă a contractai ceva asemănător pe pământ?… Încercă să se gândească la altceva şi privi profilul femeii de lângă el. Cândva îl socotise fermecător. Acum i se părea străin, necunoscut. I-ar fi foarte uşor să mă trădeze – gândi el. Şi a contesta capacitatea de a discerne şi a lua hotărâri ale unui computer central cum era Gamma 2 era un delict foarte grav. Milioanele de circuite ale unui astfel de calculator răspundeau de fapt de armonia întregului univers, de existenţa însăşi a galaxiei, anticipat programată cu secole şi milenii.

— Zeea!… – începu el.

— Hammet?…

Era liniştită, privea la el surâzând, dreaptă, înaltă cu statura ei de gimnastă.

— Când ai vorbit ultima oară cu tatăl tău?

Zeea nu pricepea. Îi răspunse totuşi mecanic, străin.

— Atunci când ne-am luat cu toţii rămas bun de la ai noştri!

Avea iarăşi dreptate. Dar dreptatea şi cinstea ei era lensiană. Jumătate om, jumătate computer, nu se putea deroba complet programării venite din viitor. Nu vorbise cu Pols. Însă Pols putea oricând să vorbească cu ea, să o influenţeze prin accesorii vizuale. Lădiţa cu programatoare poştale era totdeauna plină de asemenea casete proaspăt sosite. Chiar şi el avea una de la propria mamă, încă n-o deschisese, deşi ar fi trebuit… Îşi opri gândurile aici, jucându-se cu centura sa de reper.

— De la o vreme… De la o vreme eşti capabil să te îndoieşti şi de iubirea mea.

— Iubire?…

Zeea îi vorbise despre iubire. Căută să pară cât mai degajat, să-i răspundă normal dar simţea, cuvintele lui sunt ordonate de o forţă mai puternică decât a lui.

— Tu m-ai iubit cândva?…

Răspunse iarăşi cu vocea sau vorbele altcuiva. Dar nu se putuse frâna. Dorinţa de a face rău era mai puternică.

— Eu te mai iubesc Hammet. Încă mai sper…

— Zeea!… Vocea lui devenise tăioasă şi rece. Coboară pentru o zi pe pământ să vezi ce au devenit toţi acei urmaşi ai iubirii dintre bărbat şi femeie. Nişte spectre halucinante, chipuri schingiuite de ger şi durere, de groază şi de umilinţă. Coboară pe pământ şi dacă după întoarcere vei mai putea rosti vorbele astea despre iubire, poate am să te cred.

Se lăsă în fotoliu nepăsător dându-şi seama că spusese în sfârşit nişte vorbe pe care ar fi trebuit să le spună ceva mai demult. O privi cu cinism nedisimulat. Nu mai avea de ce să fie înţelegător, comprehensiv. Când un sentiment ajunge la capăt, mila e o jignire. Era încă tânără, frumoasă, avea un trup bun pentru dragoste.

Se ridică, făcu câţiva paşi spre marginea încăperii de sticlă şi îşi lipi faţa de peretele oblic şi transparent. Ceva din răceala pământului ajunse până la el. Îi făcea bine. Nu ştia cât de mult o jignise pe Zeea. Spusese acele cuvinte ca un străin pentru că brusc Zeea i se păruse străină. Acum, ea tăcea şi-l privea. Nici măcar nu e contrariată – îşi spuse el. Va vorbi atunci când cuvintele ei vor fi capabile nu numai să comunice, ci şi să lovească. Nu este tipul care rămâne dator, a fost crescută în spiritul familiei sale, a lui Lart!

Se aplecă peste tabloul de comandă rechemând ultima imagine de pe pământ, teatrul în care fusese găsit chiar de ea. Prin apele gheţii care acopereau zidurile, ornamentele, chenarele aurii ale balcoanelor, trupurile spectatorilor aşezaţi în fotolii, toate dansau într-un vals al memoriei. Contemplă îndelung silueta subţire, îngândurată din mijlocul grupului de actori de pe scenă.

— Scena asta îţi spune ceva?…

— **„Tânăr prinţ cu o carte în mână…”**

Zeea făcuse arheologia şi ştiinţele umaniste a mai tuturor culturilor planetare. Avea trei doctorate. Ca la mai toţi lensienii, nu asimilarea constituia o problemă, ci lipsa posibilităţilor de a practica cele-nvăţate. Cu timpul majoritatea renunţa să mai înveţe dându-şi seama de ridicolul întreprinderii în prezenţa computerelor capabile să ofere totul de-a gata.

— O piesă din perioada elisabetană – continuă ea. Dramă sau tragedie. Duhul unui rege ucis de propriul frate pentru a obţine puterea şi soţia acestuia. Duhul apare pe terasa castelului şi îi cere fiului său, să-l răzbune.
— Duh?…
— Duh sau fantomă… De fapt o voce abstractă, un fel de pâlnie a destinului, întruchipată de un actor. Un adevăr care nu poate fi rostit şi umblă sub chipuri părelnice, aluzive. Pare complicat doar la prima vedere.
— Cum îi spune piesei?
— Nu mai ţin minte. Putem întreba însă computerul, sigur ne va răspunde.
— Mai bine spune-mi, cum a fost ucis tatăl prinţului?
— I-au introdus un şarpe în ureche.
Se făcu linişte. Grea. Zeea îl privi neliniştită.
— Nu te grăbi să faci asociaţii. Nimic nu se potriveşte. Computerul a stabilit că tatăl tău bun…
— A fost ucis de un vierme. Un vierme auricular. I-a spart timpanul împroşcându-i creierii pe pereţii capsulei în care zbura. Ştiu. Lucrurile nu se repetă nici la scară galactică. Are grijă **Marele Gamma.** Era obosit. I se întâmplaseră multe, aflase multe în ultimul timp. Ar fi trebuit să se odihnească. Să doarmă. Fluidul centurii de legătură nu-l mai putea ajuta. Auzi vocea Zeei ca printr-o perdea.
— Cine te crezi? Mântuitorul?… Cu misiunea salvării acestei mingi nenorocite de lut îngheţat, muşuroaiele lui cu format babilonic dându-le posibilitatea să se jefuiască din nou între ele, să se ucidă?…
Hammet oftă.
— Zeea, tu nu ai conştiinţă decât când iubeşti.
Aşa şi era. Dar asta nu avea nicio însemnătate pentru Zeea. O imensă stare de neputinţă îl copleşi. Putea să străbată galaxia în lung şi în lat, putea să găsească miliarde de trupuri încremenite-n statui, să sufle asupra lor iarăşi viaţa, un singur lucru era incapabil să facă. Să îi dea acestei lensiene tinere şi frumoase înţelegerea că oamenii de pe pământ, aşa cum arătau ei, nemişcaţi, mizeri, sărmani, inferiori, vulnerabili, meschini, prinşi ca nişte fluturi sub o placă de sticlă au avut totuşi, fiecare în parte, conştiinţă. Toţi. Până şi bătrânelul cel mai sfrijit, mai pitic,

mai ghebos şi mai cu cap de maimuţă. Şi vorbele tatălui său rostite pe vremuri, când era încă mic şi crezuse că el nu le va înţelege, crescură în el cu o rapiditate uluitoare: „Noi nu suntem decât nişte oameni îndepărtaţi de pământ!”

Ieşi îndreptându-se către cabinele de odihnă. În drum îşi aminti de ceva şi schimbă direcţia către club. În ciuda pereţilor tapetaţi cu motive florale, a ferestrelor luminate artificial, a muzicii răspândite prin difuzoarele ascunse în tăbliile meselor, clubul era gol. Echipajul nu prea avea chef de jocuri selenare sofisticate când în faţa lor, de luni de zile, se întindea cerul real. Se opri lângă raftul mare cu veşti. Gemea de casete neridicate. Cosmosul era dur, toţi ştiau asta, soldaţii plecaţi în misiuni îndelungate uitau de părinţi, de soţie, de copii, de tot. Apăsă pe bulonul cu lista de programări şi în două clipe răspunsul sosi. Zeea primise cu o zi înainte o scrisoare vizuală din Lens. Ieşi cu acelaşi pas egal, indiferent. Dorise să-şi confirme o ipoteză, se dovedise valabilă. Acum putea să se culce.

APOI:

Vocea mamei.

Chipul şi mâinile ei…

Încercând spaţiul din faţă pentru a-şi oferi iluzia mângâierii lui.

Ochii…

Buzele…

Gura uşor senzuală; copil rătăcit care-şi caută drumul…

Chemându-l din neantul a sute și mii de ani lumină din faţă…

Fruntea: uşor încreţită.

(Fiecare rid însoţit de un număr mare de semne şi comunicări). Iarăşi gura… Buzele Ei…

Urmă spaţiul afectat unui mesaj planetar. Hammet de obicei le ignora, dar de dată asta îl urmări cu atenţie ca să nu piardă clipa când ecranul va redistribui fragmentele reprezentând chipul EI.

„Lensieni!… Suntem una din planetele cele mai puternice din Galaxie! Străduiţi-vă! Fiecare act trebuie făcut cu convingere. El poate contribui la menţinerea noastră printre PRIMELE ZECE PLANETE PRIORITARE!”

Mesajul planetar se sfârşi. EA, apăru din nou. Adică o parte a chipului său.

Gâtul subţire…

O venă albastră pulsând.

Apoi iarăşi gura, buzele ei…

Căutând să-l convingă, să-l facă să înţeleagă ceva ce nu putea spune.

Din cauza lui Chlaud?…

Privea degajat fragmentele chipului ei, întins, cu mâinile aşezate sub ceafa. Fără să caute să le mai recompună ca altădată, fără să adune fragmentele dragi într-o unică, singură faţă de neuitat. Faţa ei… a mamei sale…

Urmă încă un anunţ. De dată aceasta electoral:

„Votaţi-l pe Chlaud! S-a ridicat dintre voi!”

Hammet ştia. „Şlagărul” acesta era unul dintre cele mai vechi. Chlaud se străduise să ascundă gradul de rudenie apropiat cu tatăl său. Îşi ticluise o nouă biografic, se angajase la cea mai mare uzină producătoare de roboţi, lucrând o vreme la secţia „creiere”. A rămas de atunci cu un tic: răsucea sârmuliţe tot timpul, pretextând că asta îl ajută să se concentreze, îi stimulează gândirea.

Se termină şi al doilea anunţ. Hammet se trezi că priveşte absent chipul fragmentat al propriei mame. De ce nu mai încerca jocul de-a recompunerea?… Singurul joc permis celor plecaţi într-o misiune îndepărtată atunci când erau în singurătate. Jocul de-a frumuseţea, de-a întregul, nedivizat, adunarea fragmentelor într-un tot, alcătuind chipul aşa cum a fost lăsat şi cum era interzis să fie privit. Chiar şi de rudele cele mai apropiate, mai dragi. Nici nu îl ascultă, nu avea nicio însemnătate. Îndemnuri şi sfaturi de vino-acasă, pune-ţi fularul şi şoşoneii!

Doar ochii, fruntea şi buzele.

Apoi, mâinile ei separat.

Niciodată nimic împreună, niciodată un tot închegat armonios ca să nu se trezească în lensieni glasul sângelui. Al familiei.

Nici să deducă după trăsăturile întregi ale chipului ei dacă este tristă sau fericită, dacă se teme sau este doar plictisită. Nimic din toate acestea.

În afara mesajului…

„Lensieni! Suntem una din planetele cele mai puternice din galaxie!”

După care rămâi nemişcat şi aştepţi ecranul să devină alb şi curat ca o conştiinţă de lensian.

CAPITOLUL XIII

O FELIE ÎNGHEŢATĂ

Alarma îl smulse din vis. Trăgându-şi automat fermoarul costumului spaţial, Hammet ieşi din cabină. Încă nu se trezise cu adevărat când ajunse în sala de comandă a navei. Primul lucru pe care îl văzu: Zeea. Trupul ei suplu şi delicat se profila pe ecranul telecomunicatorului ca o continuare a visului său. Stătea sprijinită de una din coloanele staţiei de metrou şi cânta surâzând.

— Ce-nseamnă asta? – întrebă el.

— Zeea – zise unul din ofiţerii de gardă. S-a strecurat afară din navă şi a coborât pe pământ. Nimeni nu ştie cum a trecut de zonele de securitate evitând semnalele de alarmă. Am trimis după ea patru roboţi de recuperare. Din păcate, ei au plecat abia acum câteva clipe, iar operaţiile de salvare bănuiesc că vor îi îngreunate de faptul că Zeea şi-a părăsit centura de reper.

Încăperea începu să se umple. Moon, Alvin, Mitch şi mulţi alţii. Hammet puse mâna pe unul din receptoare.

Zeea îngâna o frântură dintr-o melodie cu privirea ilogică ţintind golul tunelului.

— Parcă ar fi sub efectul unei hipnoze – spuse ofiţerul.

— Zeea, de ce ai făcut asta?

— Nu aşa! – interveni Alvin. Luă receptorul din mâna lui Hammet.

— Toiul e în regulă!... închide ochii şi dacă nu îţi e greu pune-ţi şi palmele peste urechi. Şi mai ales nu cânta. Sunetul poate atrage ecouri...

Era prea târziu. Ochii ei priveau speriaţi intrarea metroului. Ce vedea i se părea din cale-afară de înspăimântător. Începu să se retragă.

— E o iluzie optică, Zeea! – urlă Alvin – e doar o părere, aminteşte-ţi de Hammet.

Zeea nu mai ţinea cont de recomandări. Se refugiase în mijlocul drumului care ducea spre tunel şi sărea peste traverse urmărită de ceva nevăzut. Hammet se văzu asaltat de

minotaurul metalo-bălos. Ştia ce o să urmeze. Strigă din toate puterile:

— Nu te retrage! Orice pas înapoi, îl faci spre trecut!

Se oprise nehotărâtă. Ezita între spaimă şi amintiri. Cu câteva ore în urmă îl văzuse pe Hammet în acelaşi loc. Glasul ei speriat şi căit se auzi pentru prima oară:

Eu n-am vrut decât să… n-am vrut decât…

Spaima din ochii şi glasul ei izbucniră deodată.

— Priveşte! – şopti Alvin. Priveşte!…

Pereţii începură să unduie, să se scorojască, să crape. Structurile zidurilor se îndoiau ca nişte zgârciuri subţiri. Barele metalice aşezate de-a lungul tunelului, traversele, şinele se înălţau dislocate. Zguduiturile deveneau tot mai puternice, mai zgomotoase. Curând, plăcile de beton de pe sol săriră în aerul încins şi murdar. Pumnul apei izbi bolţile şi sub presiunea ei tunelul se deplasă ridicându-se, alcătuind o coloană de spumă. Apoi – cupolă de catedrală ajunsă la sute de metri înălţime – explodă în milioane de cioburi orbite şi moi, se prelinse pe zidurile mobile de lut. Zeea dispăruse demult.

Cuprinse de febra distrugerii monitoarele arătau patru locuri care se cutremurau concomitent. După secole de tăcere şi nemişcare, pământul se trezea – ciclop scuturat de o tuse înăbuşită. Suprafeţe deşertice se ridicau ameninţător şi zgomotos. Crustele gheții crăpau în zeci de locuri deodată, şuvoaie de apă fierbinte inundau luciul suprafeţelor clătinat. Dop de şampanie zburător, câteva sute de metri pătraţi de pământ se ridicară spre cer. În urma lui, un balaur fierbinte de apă muşcă din bezna înaltului înstelat. Era primul gheizer. Toţi priviră la el fascinaţi, Alvin, cu ochii strălucind de emoţie privea şi calcula, concomitent.

— Nu va ţine mult. Gerul îşi va spune iarăşi cuvântul şi animalul lichid se va subţia până va deveni un plânset firav, îngheţat. Calculă pe o foaie din faţa sa şi spuse admirativ:

— Energia care a azvârlit tromba de apă deasupra pământului ar fi putut lansa circa opt astronave în spaţiu!…

Hammet căuta sub fuioarele uriaşe de aburi staţia de metrou. La suprafaţa acestuia se formau cocoaşe prevestitoare, înnăbuşite. Gheţurile îşi pierdeau transparenţa, se sfâşiau, clădirile îşi aruncau în sus veşmintele sclipitoare revenind la,

culorile sumbre de mai înainte. Mări disperat imaginile, de pe ecran căutând luminiţele mici, pâlpâitoare, care îl scoseseră din tunelul ce exploda. Nu regăsi niciuna din ele. Totul fu azvârlit către cer într-un conglomerat de lichid amestecat cu bare metalice şi de beton. Umbrelă murdară întoarsă din cer spre pământ, în urma ei, apa îşi desăvârşi trupul transparent devenind o gigantică floare înconjurată de un cortegiu de aburi, firesc.

Exact după timpul calculat de Alvin, când aburii se risipiră şi forma clocotitoare a apei slăbi, pe pământ apărură trei flori uriaşe de gheaţă, trei orhidee, transparente cu petale alungite, căzute în jos. Şi ridicată, zidită de un ultim impuls, în transparența uneia dintre tulpini – taină a apei spusă tot mai încet – Zeea. Zâmbea. Faldurile îngheţate de apă cădeau peste trupul ei ca un veşmânt de mireasă.

CAPITOLUL XIV

A DOUA DISPARIŢIE

Din nou pe pământ, în trecut. Clădirile ruinate, eliberate de învelişul de apă fuseseră măcinate de aerul rece, tăios. Peisajele, şoselele, vitrinele magazinelor îşi pierduseră strălucirea. Terenurile cultivate, care înainte – prin ecranele navelor – arătau ca nişte câmpuri patinate de diamante deveniseră pustiuri plate şi cenuşii. Aerul îşi pierduse fierbinţeala din timpul erupţiilor lichide şi învelişul gazos, exterior arăta plin de particule sticloase, crispate. Oraşul mai murise odată… Hammet înainta dezolat. Până şi spiriduşii lui Alvin dispăruseră. Înaintând pe străzile cartierului inundat întoarse de câteva ori capul pe neaşteptate în speranţa că va revedea forfota lor luminoasă şi speriată. Nu descoperi decât un pustiu plat, cenuşiu, opărit ca o carne jupuită de piele. Trecuse aproape o zi de când coborâse colindând fără să ştie măcar motivul căutărilor sale. Vreme îndelungată a stat contemplând floarea sticloasă care devenise sicriul pământesc al Zeei. Ore întregi a privit chipul său pal, surâsul. Încremenit, trupul subţire, aproape tot atât de transparent ca şi jetul floral, întrebându-se:

— De ce?… De ce?…

Înţelesul veni tot de la el; Aşa crezuse că îl va lovi cel mai bine pentru jignirile lui…

Privise la chipul ei frumos, împăcat, descoperind că aici, pe pământ, chiar aşa, fără viaţă, Zeea nu i se mai părea o străină. Dorul de ea îl sfâşia, devenise din nou o măcinare continuă. Faţă de dorul acesta, restul evenimentelor de după moartea ei i se păreau lipsite de însemnătate, stupide.

Lensul ordonase retragerea. Roboţii digeratori fuseseră readuşi pe navele lor, escadra urma să determine distanţa cuvenită aplicării rachetei dezintegratoare. Daca pierderea roboţilor fusese socotită un accident, moartea Zeei nu putea fi iertată. Pământul, viu sau mort urma să plătească, în privinţa asta legile Lensului erau clare, de nestrămutat.

Hammet colinda năuc, obosit, fară o ţintă precisă, refăcând

drumul roboţilor. Nu mai asculta apelurile lui Alvin şi Moon care îl implorau să se întoarcă. Nici el nu mai ştia de ce mai rămâne, ce caută, ce mai doreşte de la pământul acesta golit de orişice conţinut în afară de gravitaţie. Trecu pe lângă locul distrugerii robotului 370, **Stadionul Municipal.** Totul era la fel cum văzuse de nenumărate ori pe vizualizator după aceea. Nemişcat, încremenit, îngheţat. Trombele de apă fierbinte nu ajunseseră până aici. Înaintă încet către largul oceanului, către port. De undeva, un zumzet venea către el; când încet, când puternic. Îşi proiectă mental harta oraşului. La stânga, ceva mai în faţă se afla un submarin nuclear. În dreapta, o staţie de generatoare electrice. Zumzetul continua intermitent ca vibraţia unui geam prost încadrat. Se hotărî să le cerceteze pe amândouă fără să mai ţină cont de niciun fel de apeluri. Nu avea de ce să se grăbească. Zeea murise, nu mai putea fi înviată. Iar **Confederaţia** distrusese destule planete până acum. Chiar vocea lui ordonase de câteva ori declanşarea proiectilelor dezintegratoare executând ordinele **Consiliului de Apărare Galactică.** Planete supergigant, planete procustiene în care coexistau ideologii şi morale înfloreau atunci pentru ultima oară în culorile orbitoare ale exploziei. Cetăţi nevăzute, minunăţii antice, arhitecturi zâmbitoare ale unor imperii care îşi găsiseră fericirea în renunţarea la perfecţiune, dispăruseră fără urmă. Voci şi imagini deveniseră pulberi stelare, miraculoase grădini se topiseră în faţa ochilor săi, opere de artă nebănuit de frumoase se transformaseră în cenuşă în timp ce personalul din scaunele de lansare trimitea rachetele dezintegratoare spre gloria **Celor Zece.** Totul pentru ca nişte rable de comandanţi care nu ieşiseră niciodată din cabinetele lor capitonate, învelite într-un aer de seră, curat, să-şi poală anina pe piepturile lor scofâlcite nişte decoraţii strălucitoare, iar popoarele lor să fie anunţate prin ziarele optice că a mai fost câştigată o bătălie.

Nava-comandant părea un stup răsturnat. Hammet dispăruse. Ultimele ştiri vizuale anunţaseră că centura lui de reper se găseşte undeva în partea de est a oraşului mort, într-un loc unde reperaseră mai demult o navă submarină atomică. Moon preluă comanda şi la cinci minute după declanşarea semnalului de alarmă, un echipaj de cinci lensieni şi douăzeci de roboţi luptători şi de recuperare străbătea vijelios spaţiul dintre baza

de staţionare şi zona de dispariţie.

Alvin coborâse cu ei în ultimul dintre module. Pantalonii şi flanelul de lână nu erau potriviţi pentru temperatura de afară şi până să i se găsească un costum spaţial pe măsură a trebuit să aştepte puţin. Acum, contempla în direct, ceea ce văzuse de sute şi sute de ori prin oglinzile proiectante. Nu se deosebeau decât dimensiunile plane şi holografice, în rest totul era ca pe monitoare. Aerul rece năvăli să îi sfâşie faţa în clipa când coborî din modul. Începu să alerge în timp ce robotii îşi ocupau încet poziţiile de luptă. Alvin nu avea la el decât un pistol cu gloanţe reflectorizante de sunet, era mic şi uşor mânuibil, dar puterea lui era cunoscută, sunetul se dezvolta şi vida obiectul ţintit prin ecouri, nelăsându-i nicio speranţă. Curând pătrunseră în vehiculul submarin. Era mare, greoi, mohorât. Uşi se deschideau scârţâind, paşii roboţilor străbăteau coridoarele înaintând metru cu metru într-o căutare metodică. Trupurile lor aurii păreau nişte străfulgerări luminoase pe planşeele de metal. Alvin lucra mental. Văzuse schemele multor vase de luptă, nu se complică să cerceteze sala motoarelor, calele, cabinele ofiţerilor, cabinele de comandă. Ştia că inima unui astfel de submersibil de luptă se află la baza rachetelor de lansare, undeva între corpul dintre centru şi vârf. Alergă într-acolo cu riscul îndepărtării de ceilalţi lensieni şi în curând se găsi într-un spaţiu larg, circular, plin de ofiţeri morţi, îngheţaţi, căzuţi peste mesele metalice de comandă. Dincolo de ei, o uşă solidă îi indică direcţia de înaintare. Deasupra, un beculeţ aprins pâlpâia cu o culoare roşie, de alarmă iar un ceas electronic indica un număr format din două cifre. Cobora vertiginos sub cincizeci. Alvin numără: patruzeci şi opt, patruzeci şi şapte. Chipul lui se îmbroboni de sudoare. Mai avu numai puterea să strige lui Moon care ţinea legătura permanentă cu ei:

— Îndepărtaţi-vă navele imediat, în mai puţin de un minut explodăm! Împinse uşa-batantă şi o luă la goană dealungul coridorului către sala mecanismelor de lansare, încercând toate clanţele apărute în faţă. Avu impresia că trecuse o eternitate până deschise ultima dintre uşi. Un şuvoi cleios, uleios, se revărsă dinăuntru încercând să-l apuce. Alvin se retrase înspăimântat. Masa vâscoasă se revărsă încontinuu şi lui Alvin îi trebuiră câteva secunde să înţeleagă că masa aceea vâscoasă,

acoperită cu o pieliţă subţire se modelează, e vie şi poate chiar apuca. Cu un gest disperat smulse pistolul din toc şi trase. Auzi un gâlgâit greoi, dezumflat şi Zzzz animalul lichid care declanşase mecanismele de explozie a navei atomice, sub şocul tot mai mărit al pocnetului de armă se sparse ca băşica de aer a unui păianjen de apă.

Alvin pătrunse înăuntru sărind peste pieliţele subţiri, lunecoase şi opri mecanismul distrugător exact câteva clipe înainte de a ajunge la zero. Apoi, căzu copleşit de groază şi scârbă; se salvase pe el, salvase escadra şi fără să ştie salvase pământul.

CAPITOLUL X.V

ALERGÂND CU RĂSUFLAREA ÎNTRETĂIATĂ

Hammet!

În sus, către pol!...

Călăuzit prin visul nebunesc al unor steluţe pâlpâitoare.

De-a lungul **Coastei de Est.**

Alergând fără-ncetare, cu răsuflarea întretăiată de ger, cu plămânii aprinşi de durere, căutând renii, vulpile argintii, urşii cu blănuri de zăpadă nescuturată, potârnichile, samurii, copacii-nfoiaţi, tufişurile de molfit, aventura, taigaua, coliba de gheaţă făcută de mâinile sale, cenuşa focului aprins chiar de el ca să încălzească pentru câteva clipe măcar răceala oarbă şi nemiloasă a galaxiilor.

Alerga prin eternitatea rece şi goală, prin aerul ca o pulbere condensată, prin depărtările tot mai sticloase, mai netede, fără profil, într-o direcţie pierdută demult, călăuzit de instinctul său amorţit.

Piscuri orbitoare absorbind cerul, aburi apărând prin defileuri tot mâi înguste, groşi, umflaţi, strânşi într-o masă compactă, ridicându-se către cerul pustiu... Alerga, alerga, acoperit de ger şi de chiciură, el lensianul rătăcit pe pământ, totul foşnea în jurul trupului său, a ochitor acoperiţi de sloiuri de gheaţă.

Nici nu mai ştia: trecuse de pol, se întorsese?...

Uneori câte un semn, câte o ridicătură, un copac îi aminteau de ceva, îi reînsufleţeau căutarea, voinţa de a nu se lăsa, pentru ca peste câteva ceasuri, nimicul plat, indistinct să îl facă să urle a disperare ca lupii în căutare de hrană.

Înainte: prin pustiuri reci de zăpadă, taigale, tundre, stepe întinse – somn alb al pământului străbătut de râuri negre licărind întunecat sub straturi de nea, printre sloiuri de gheaţă şi banchize. Pieptul lui şuiera, se zbătea, pocnea ca un piston ruginit, respiraţia încerca să se agațe de cupola înaltă şi rece a nopţii polare, de spaţiile tot mai surpate, de aburii neliniştiţi.

Încercă să-şi închipuie cum arată cercul galben al soarelui dincolo de stratul de beznă: răsărea şi apunea cald, viu rotind

după el cortegii de stele şi planele.
Aici nu se vedea nici măcar năluca lui rătăcită. Zăpada scârţâia, gemea, durerea îi umplea faţa şi ochii, îi lipea nările cu un fel de brumă groasă…
— Numai să nu adorm – gemu el. Numai să au adorm!…
Respira tot mai sacadat, ochii abia mai vedeau prin chiciura căzută pe gene, faţa crăpase de tot, marginile crăpăturilor se albeau întărindu-se, obrajii îi erau numai pete mari, cenuşii, colţurile gurii crăpate abia se mai deschideau când încerca să înjure cu dinţii încleştaţi.
— Unde naiba mă duc? Ce tot caut aici?!…
Şi din nou alerga sufocat, căzut în patru labe, cu mâinile arse de focul alb al zăpezii, pline de răni şi de sânge… Uitase de tot: de navele de deasupra, de Zeea, de Lens, de propriul său trecut. Singurul lucru viu şi concret rămăsese dâra de sânge a mâinilor şi picioarelor sale rănite cu fiecare pas făcut spre nemărginire, către depărtarea care-l chema. Şi care îl făcea să îşi înfrângă dorinţa de a se culca lângă iluzia unui foc roşu şi călduros.
Munţii şi masivele înzăpezite începură să se rărească. Bolta avea înălţimi intangibile. Pete negre apăreau printre gheţuri, iuţi şi alunecoase.
Obrajii lui Hammet nu mai percepeau slăbirea uşoară a gerului. Trupul său tremura de efort, venele mâinilor se spărgeau cu pocnete liniştite, faţa, buzele, ochii îi erau umflaţi, plini de răni. Drumul devenise alunecos, plin de suişuri şi coborâşuri.
Delirul îl prinse pe un dâmb alb şi micuţ. Nu-şi dădea seama cum reuşise să se suie pe el, tot ce simţea era că nu mai există nici realitate nici vis. Vru să surâdă ironic într-o ultimă încercare de a înfrunta moartea cu dispreţul aventurierului lensian. Masca umflată şi arsă a chipului său crăpă şi mai adânc facându-l să se trezească încă o dată din somnul pregătit să-l învăluie.
— Nefiinţa… – bolborosi pentru sine – fel de a fi fericit când totul şi-a pierdut importanţa! De undeva, de sus, de pe vârful unei corole de apă, chipul Zeei surâdea ademenitor. Încercă să se îndrepte spre ea, dar picioarele i se împleticiră şi nu mai ştiu decât că se rostogoleşte. Deschise ochii mirat. Printre lacrimi văzu că alunecă pe ceva alb, ovoidal, acoperişul metalic al unei sfere, învelită cu fulgi de zăpadă. Se ridică în genunchi ca că

poată privi cu atenţie. Căzuse pe partea superioară a unei nave stelare ascunsă în adâncul unei depresiuni acoperite de nea. Îşi lipi urechea de peretele ei; motoarele duduiau într-un ritm egal şi scăzut. În câteva clipe sângele său de condotier începu să pulseze din nou. Făcu câţiva paşi, pipăind pereţii metalici şi nu peste mult timp descoperi o intrare. Pătrunse fară nicio dificultate în spaţiul familiar. Nu era una din navele lui, îşi dădu seama imediat, ci o navă mare, pentru transport. Spaţiile de depozitare, dotarea ei tehnică o confirmau. De-a lungul coridorului nesfârşit uşile de metal erau albite de bruma specifică halelor frigorifice. Împins de curiozitate făcu câţiva paşi şi răsuci mânerul mare şi gros al uneia dintre uşi deschizând-o.

Pe o mulţime de rafturi, lungi, orizontale, aşezate într-o ordine desăvârşită se găseau câteva mii de blocuri dreptunghiulare de gheaţă. Şi în fiecare din ele, prinşi în chingile de cristal transparent, tot atâtea trupuri de pământeni congelaţi.

Hammet privi rafturile încremenit de uimire. Ceea ce vedea era fără îndoială un gigantic depozit de oameni congelaţi, pregătiţi pentru transport. Aşa cum arătau, prinşi în apele gheţii păreau ca şi vii, chipuri reci, mişcătoare, surâzând sau strâmbându-se necontenit ca atunci când le-ar fi plăcut sau nu le-ar fi plăcut cineva. Insecte închise în dreptunghiuri de diamant, în numele unui scop neştiut. Tineri, bătrâni, femei şi copii de toate rasele, naţiile şi clasele sociale, deshumaţi – cadavre scoase din cimitirul lor natural decupate cu fierăstraie laser cu grijă pentru ca odată cu trupurile lor, spaţiul transparent în care erau imobilizaţi să aibă o funcţie plastică. Blocurile de gheaţă zăceau unele peste altele, acoperindu-se, glisând-lunecos la orice înclinare, lovindu-se, ocrotindu-se cu indiferenţa hazardului. Dar chiar şi acolo, aşa, oamenii păreau că îşi văd mai departe de treburi, fiecare în dreptunghiul sau pătratul său de cleştar egoist. Chiar şi acolo, aşa, în micile lor sicrie de apă cristalizată, în tăcerea frigidă şi intangibilă păreau că îşi continuă existenţa lor statică, oarbă, se rugau, citeau, ţeseau vise de mărire şi răzbunare, culegeau roade, băteau la maşini de scris, sculptau, vindeau, cumpărau, întorceau ceasuri de buzunare, îşi scoteau scame furişate în ochi, şofau, dirijau circulaţia străzilor, simfonii, maimuţăreau poliţişti. Acolo, în încremenirea ultimului lor gest, mai contestau, mai pronosticau,

căutau soluţie ideală, alegeau între dulce şi amar, între blond şi brunet, între război şi coexistenţă, între sare şi piper... Ei, oamenii; rupţi de vechile preocupări şi nevoi, închişi în plăci lunecoase de gheaţă din care lipseau şi casa şi câmpul, şi strada în care trăiseră până atunci. Fără mâini şi picioare ar fi părut mai fireşti.

Hammet trecea dintr-o încăpere într-alta. Pe fiecare dintre uşi erau nişte numere, în dosul fiecărui număr, un depozit de vieţi, împărţite, tăiate în bucăţi, separate, amestecate: un gigantic mozaic prăbuşit, aruncat în roaba, aceea stelară, pentru a fi dus, vărsat undeva în spatele unei galaxii alături de alte gunoaie ale infinitului.

Încăperile erau tot mai multe şi mai adânci. Coridoarele se ramificau la nesfârşit. Dincolo de ele - Hammet ştia – mai exista şi pântecul navei. Cala. Un spaţiu cât un oraş subteran, pregătit pentru transport, aidoma vechilor petroliere. Acolo, bine dispusă şi aşezată putea să încapă populaţia unui oraş, dacă nu chiar a unei mici ţărişoare. Un lucru nu înţelegea: de ce neapărat într-un giulgiu de gheaţă?!... Şi de ce atât de amestecaţi?!... Miliardari lângă preoţi budhişti, ţărani lângă preşedinţi, femei de moravuri uşoare lângă academicieni, virtuoşi ai pianului lângă hoţi de buzunare?... Pe Lens, lucrul cel mai important a fost întotdeauna respectarea exactă a ierarhiilor sociale. Uneori se întâmpla să treacă şi o mie de ani până când un individ dintr-o clasă socială inferioară avea norocul să întâlnească pe cineva din elită. Lensul din acest punct de vedere era o planetă perfect autarhică. Lensienii comunicau prin imagini, oraşele erau împărţite pe categorii sociale, legăturile dintre cele superioare şi cele inferioare erau asigurate doar de roboţi prin nişte imagini imposibil de răstălmăcit.

Trecu câtva timp până îşi dădu seama că racheta, în ciuda aparenţelor, era modulară. Un coridor lung, patru spaţii octogonale faţă în faţă. Apoi alte patru spaţii şi aşa mai departe. Culoarele erau călduroase, plăcute, tăcerea îmbia la odihnă. Ajuns la o încrucişare văzu câţiva roboţi cărând blocuri de gheaţă cu nişte transportoare mecanice. Se apropie cu o prudenţă inutilă, roboţii îşi văzură mai departe de treabă. Nu îi interesau fiinţele vii. Obosit se aşeză într-un fotoliu; voia să se gândească. În faţa lui se afla un monitor de control. Apăsă pe un

buton şi ecranele, patru la număr, se umplură imediat de imagini. Un furnicar de roboţi decupa cu nişte lasere mici şi uşoare, bucăţi mari de gheaţă alese de către un creier electronic. Hammet nu se putu înfrâna să nu aprecieze precizia şi „gustul artistic” cu care creierul alesese încadramentele, stabilise dimensiunile. Odată operaţia terminată, blocurile erau suite pe nişte moduluri care îşi luau zborul imediat. Observă în colţul din dreapta al unuia dintre ecrane un nume: **Voloskaia!** Era numele oraşului din care roboţii decupau trupurile de gheaţă. Pe ecranele alăturate, mişcarea era aproape identică, doar numele din dreapta lor difereau: **Zagreb, Viena, Haifa.** Hammet văzuse, participase cu însufleţire la golirea multor planete de zăcăminte, bogăţii naturale, monumente arhitectonice ba chiar şi de fiinţe vii. Dar pentru prima oară asista, vedea cum nişte oraşe înecate în gheaţă erau golite de cadavrele lor congelate. Spaţiile evacuate, tăiate, înţesate cu coridoare crucişe şi curmezişe, la suprafaţă şi în subteran arătau ca nişte şantiere arheologice cu deosebirea că aici lucrul înainta mult mai rapid.

„Nişte nebuni!” – îşi zise.

Se ridică cu greu şi porni ameţit în căutarea acestora. Statul în fotoliul moale, comod, în loc să-l reconforteze, mai mult îl moleşise. Înaintă clătinându-se. Chiciura, gheaţa, zăpada adunată pe faţă, pe mâini şi pe haine începuseră să se topească. Rănile brusc dezgheţate îl chinuiau dureros.

— Trebuie să aflu acum cât timp mai rezist pe picioare.

Trecu prin nişte coridoare centrale. Erau curate, aerisite. Pe zidurile galbene, odihnitoare, afişe reclamă vesteau că singurul loc unde se poate petrece o Vacanţă plăcută este **4/4.**

„Veniţi aici să vedeţi imposibilul – scria pe afişul ispititor colorat. **Locul unde există tot ceea ce se credea că nu mai există!”.** Vru să ignore reclamele, dar câteva pliante de pe o măsuţă metalică îl făcură să se oprească. Ridică mecanic unul din ele. Era colorat ţipător şi avea coperta rece, lunecoasă. Înfăţişa imaginea unui pământean. Spărgea crusta de gheaţă care îl înconjura izbucnind glorios către cer. Ilustraţia se dorea atrăgătoare, omul era înfăţişat într-un mod ispititor, numai voinţă şi muşchi, partea superioară a trupului, eliberat din chingile gheţii se înălţa către spaţiu. Într-o stare de euforie

inexplicabilă. Chipul era al unui tânăr cu ochii senini, fruntea înaltă, bărbia dură şi hotărâtă. Sub placa spartă de gheaţă a trupului său, pământul întunecat şi diform era înconjurat de un brâu galben pe care scria cu litere mari: „LUMEA VECHE!”… Şi dedesubt cu litere ceva mai mici: **„Vreţi să fiţi unul dintre eliberatori?… Înscrieţi-vă de pe acum! Happening cu participare sau fără, vânzare în sectorul 4/4 Intermediar!”**

Hammet se încruntă. După câte ştia sectorul **4/4** Intermediar era un fel de Las Vegas stelar unde înflorea industria jocurilor de noroc şi de procurare a distracţiilor sofisticate. Pliantul avea zeci de ilustraţii ale aceluiaşi tânăr surâzător şi cu muşchi de oţel, în multiple ipostaze ale evoluţiei sale pământeşti. Sub fiecare imagine, alt text. Citi pe sărite.

„Cu un trecut de doar câteva milioane de ani, singurul rod viu al Pământului, Omul, supus forţelor gravitaţionale…de frig, de căldură, de sentimente. Are un limbaj colorat cu mai multe înţelesuri. Prima descoperire: roata! Ultima: fisiunea nucleului.”

Întoarse o pagină.

„Timp de câteva mii de ani, de la existenţa sa conştientă, omul a străbătut toate perioadele, de la cele primitive, barbare, în care şi-a dus viaţa în peşteri hrănindu-se cu vânat şi fructe, la perioadele tehnice în care a reuşit să ajungă până la stadiul de dezvoltare prerobotic. Caracteristici comune: în perioada când nu găsesc soluţii comune, declară război fără să le pese că sunt întorşi la punctul de plecare. Din acest punct de vedere, în ciuda capacităţii tehnice obţinute dovedesc o redusă capacitate de înţelegere a legilor evoluţiei.”

Faţa lui Hammet ardea. Schimbarea bruscă a temperaturii nu îi priise, totuşi făcu un efort de concentrare şi ajutat de epuizarea sa fizică reuşi să-şi ignore durerea. Citi mai departe.

„Oamenii au trecut prin mai multe faze de aşa-zisă civilizaţie. Totuşi dezvoltarea lor nu se datorează capacităţilor fizice şi intelectuale ale unui anume tip social ci în primul rând creşterii explozive a populaţiei, fapt care i-a obligat să găsească soluţii tot mai ingenioase pentru a supravieţui. Meseriile s-au divizat, practicile oculte şi religioase s-au înmulţit, tehnicile de constrângere fizică au fost înlocuite cu cele de tip mecanic care

au devenit preponderente odată cu dezvoltarea mijloacelor de informaţie şi fabricare a armelor de distrugere în masă.”

Pentru Hammet devenise clar: textele pliantului foloseau tehnica persuasiunii pentru a convinge pe naivii şi îndepărtaţii săi cititori de o realitate pe care aceştia nu o puteau verifica. Aceea că oamenii fuseseră incapabili să îşi conducă planeta, să ţină sub un control strict forţele distructive.

„Odată cu descoperirea şi fabricarea artizanală a armelor nucleare, pământul a devenit o imensă jucărie pirotehnică la îndemâna subiectivismului. A fost momentul în care planeta Fahren 4510 a trebuit să intervină pentru a salva universul şi iminenţa unei catastrofe galactice. O rachetă nucleară de puterea a doua a redus planeta Pământ la un stadiu de preexistenţă total glaciară…”

Hammet lăsă pliantul să-i cadă din mână. Un fior rece îl scutură. În jurul ochilor, prin crăpăturile ridurilor întărite de ger, lacrimile îi curgeau amestecate cu gheaţă.

— Deci nu oamenii şi-o făcuseră!… O oarecare planetă cu un nivel tehnic superior şi-a luat dreptul acesta absurd, aidoma împăraţilor romani care hotărau în arene soarta gladiatorilor îngenunchiaţi. Un deget îndreptat în jos spre pământ. **Fahren 4510.** O planetă intermediară, fără populaţie, condusă de un consorţiu. Consorţiul Jocurilor de Noroc denumit pe scurt de către cunoscători **4/4.** Şi făcuse asta nu pentru a asigura viaţa supuşilor săi, ci pentru a-şi asigura în continuare beneficiul provenit de la clienţii veniţi să se distreze. Era „ceva aberant însă perfect dialectic!” cum ar fi spus Alvin în glumă. Era timpul să afle cine stătea în dosul acestei afaceri. Înaintă spre o uşă capitonată pe care o plăcuţă de cristal argintat anunţa; „Comandant Forts. Intrarea roboţilor strict interzisă!” El nu era robot, aşa că intră.

CAPITOLUL XVI

MĂRTURISIREA

Încăperea era mare, circulară şi călduroasă. Pereţii ecranaţi lăsau iluzia unei mări albăstrii cu valurile ei albe şi înspumate menite să asalteze interiorul cu răcori aparente. Forts era aşezat în faţa unui birou uriaş cu multe ecrane. Spre deosebire de el, era sumar îmbrăcat. Purta pe costumul său spaţial o jachetă de catifea prinsă la mijloc de ondulaţiile fluide ale unei centuri aurii care îi garantau securitatea. Era solid, rapid în mişcări şi avea chipul dur, osos, obişnuit să zâmbească în raport de cifra de afaceri pe care o reprezenta cel din faţă. De data asta, zâmbetul său era ambiguu, abstract. Hammet nu reprezenta o cifră, ci un guvern. Cel puţin până la proba contrarie. Îi privi chipul bărbos, rănit, obosit, trupul stors de ger şi de oboseală cu nepăsare. Erau numai semnele vicisitudinii unei naturi negative care nu şi-a făcut datoria până la capăt. După cum puteau fi şi semnele forţei celui din faţa sa, care supravieţuise acestor vicisitudini. Privi la el calm, îngândurat.

— M-am întors – zise Hammet. Farsa cu visul nu a ţinut. Şi ştii de ce? Pentru că nu s-a inventat visul care să lase şi urme.

— Păcat!…

Vocea lui Forts părea că regretă sincer aceasta. Nu părea surprins de sosirea lui neaşteptată. Doar puţin obosit şi preocupat. Te cunosc, continuă el. Eşti de pe Lens; nu ar fi trebuit să cobori. Dacă ai fi rămas pe una din navele tale, aparatele voastre nu ne-ar fi detectat niciodată. Sau chiar dacă ar fi făcut-o, v-ar fi raportat că suntem nişte proiecţii bizare. Alegorii ale unui trecut care nu s-a resemnat cu uitarea. Ai complicat lucrurile, îţi dai seama? Întregul imperiu galactic, construit pe certitudinea propriei invincibilităţi, pe justeţea acţiunilor sale, pe unica lege a lui a fi, clătinat de o întrebare retorică: De ce? Rodul de aur strălucitor al universului, pătruns de viermele îndoielii, omul. Căci asta sunt ei: nişte naufragiaţi în oceanul fără început şi fără sfârşit al îndoielii. Altfel pământul acesta cum ar fi ajuns ceea ce este, o planetă înfăşurată în frig

ca viermele într-un cocon de mătase?…

Rămase câteva clipe tăcut privind undeva dincolo de trupul acela epuizat, frânt şi cu ochii de jar care privea la el rezemat în cadrul mare al uşii. Oftă.

— Deci ai fost în trecutul lor glorios şi plin de mizerie, în palatele şi în peşterile lor preistorice! Ai văzut cetăţile lor ridicate de-a lungul mileniilor şi distruse apoi cu o singură apăsare pe buton de muţii şi surzii care au creat epopei, nebunii care au dat semnalul aprinderii Romei, piatra care l-a izbăvit pe Demostene de bâlbâială; focul care a ars mâna lui Micius Scevola, trădarea lui Iuda, rănile lui Hristos, de războaiele de o zi şi de treizeci de ani, pânzele lui Renoire şi Chagall, Hiroşima şi Nagasaki?

Pentru o zi sau o clipă ai fost şi tu laur, balaur, şarpe, putregai, îndoială, murmur de apă, golf navigat, pădure tăiată, rouă peste priviri, deget apăsat pe trăgaci, gât aşteptând ghilotina? La ce ţi-a folosit?… Fiinţele astea umane sunt atât de contradictorii, atât de vătămătoare!… O planetă destul de bizară, nu-i aşa? Cum să pui bază pe ea când e atât de lacomă şi nelimitată în dorinţa de a pune întrebări şi atât de egoistă în a-şi da răspunsurile doar pentru ea! Nu mă contrazici?… Nici nu ai cum… Peste tot stau straturi succesive dovezile: suişuri piramidale şi prăbuşiri catastrofice. Istoria lor?… Efortul secular de a ridica pe vârful piramidei un singur om, pentru ca acesta, prăbuşindu-se, să tragă după el un imperiu.

Hammet îl asculta ca prin vis. Forts părea când serios, când ironic. Ritmul vorbelor lui sunau ca o muzică lină, adormitoare, sensul lor condamna pământul fără drept de apel. Se strădui să-şi menţină atenţia trează ca să nu cadă victima unei strategii. Acesta continuă:

— O asemenea filosofie lăsată să prolifereze ar fi stricat armonia, ar fi clătinat universul. Nu uita, aici s-au scufundat Atlantide, au fost destrămate idei glorioase, ziduri inexpugnabile s-au dărâmat, cu preţul sacrificării legilor celor mai sfinte. Şi acestea stăpâneau apa vie, oamenii acestor continente erau deja divini, comunicau prin platforme cu stelele. Adu-ţi aminte, ei nu puneau niciun fel de întrebări pentru că ştiau: pentru toate există un singur răspuns… Apoi au urmat celelalte flagele, războaie, cutremure, boli, dictaturi şi doctrine, toate izvorând

din aceeaşi îndoială continuă. Nu, pământul nu a meritat sămânţa dătătoare de viaţă, trebuia să i-o luăm înapoi, trebuia să îl pedepsim… Au fost două sarcini de mare răspundere: prima – ceva mai spectaculoasă – ţi-a fost încredinţată, a doua mai meschină – mi-a revenit mie. Închiderea tuturor oamenilor de pe pământ în sicriele astea de gheaţă şi aducerea lor sub formă de opere de artă şi avertisment să împodobească interiorul fiecărui lăcaş, altarele de rugăciuni spaţiale.

Se opri ca să respire. Nu mai vorbise demult, asta era sigur. Şi Hammet gândi: „Înseamnă că e singurul galactic de pe navă, restul sunt doar nişte roboţi!”

— Desigur – continuă Forts – nu vor ajunge decât celor aleşi, celorlalţi, celor mulţi li se va oferi la fiecare decadă solară câte un spectacol aidoma celor romane din vremea prigoanelor creştineşti. **„Vae victis!”** Închipuie-ţi un grup de două-trei sute de pământeni treziţi din carcasele lor îngheţate pe o altă planetă, siliţi să lupte cu o mulţime de fiare legendare reconstruite de noi din metal, circuite şi tranzistori. Cei treziţi la viaţă după sute şi sute de ani, fără să vadă de fel viitorul, se vor găsi pentru scurt timp în arena oribilă a unui trecut comandat special pentru ei. Sună hidos? Poate! Dar nu uita, nici noi nu suntem zei capricioşi, ci doar nişte simple rotiţe solare, construite ca să dureze… De altfel zeii nu au existat decât în legende. Poate din cauza asta cosmosul nostru este atât de exact. Vei spune că şi monoton. Posibil: dar numai monotonia poate prevedea totul, evită orişice accident, asigură universului armonia ei certă şi infinită. Apoi, nu uita, nici chiar monotonia aceasta nu duce lipsă de accidente chiar dacă sunt stabilite de calculator. Unul – în cazul nostru – a fost distrugerea roboţilor vizuali prin înscenarea acelor mici dispariţii pe care voi le-aţi crezut, nu-i aşa? Reacţii ale unor forme vii pământene. Altul, acel joc de pe stadion când aţi crezut că oamenii îngheţaţi pot să se şi mişte, că au o formă de viaţă a lor!… Eroare!… Doream să vă fac să părăsiţi nişte teritorii care ne erau necesare. Pământul nu mai există şi nu va mai exista atâta timp cât nu va mai avea cine să-şi amintească de el. A devenit un imens parc statuar, o galerie de artă pe care o vom goli de operele care ne folosesc. Iată de ce am ales, până acum, doar fiinţele încremenite în mişcare. Şi dacă se poate, într-o mişcare

spasmodică, înspăimântând orice galactic obişnuit doar cu armonii.

— Minţi! – zise Hammet. Nu doar pentru asta…

— Atunci pentru ce?

— Pentru că eşti o fiinţă a neantului. Dacă nu ar fi încremenite astfel, aidoma celor din evul mediu, ai fi capabil să le torturezi ca să obţii de la ele poziţia asta.

— Să zicem că ar fi aşa… Dar trebuie să recunoşti că neantul acesta este un refugiu al celor aleşi. Al celor care după ani de uzură sosesc acolo pentru o mică deconectare.

— Uciderea a ce este viu?

— A ceea ce este imobil şi condamnat prin propria nesăbuinţă. Adu-ţi aminte, şi oamenii ucideau, vânau, făceau expediţii de exterminare şi nu doar a fiarelor prădătoare. De ce să le redai viaţa?… Şi-ar folosi întreaga ingeniozitate şi şiretenie pentru preluarea puterii. Ce ar însemna asta la scara unei planete se poate vedea acum, de aici. E deajuns. Altfel, la nivel galactic am fi înghiţiţi de un alt univers.

— N-ar face asta niciodată pentru că spre deosebire de noi, oamenii au o conştiinţă. Nu reveni. Galacticii, fără deosebire aveau alergie la tot ce nu consona cu felul lor de a fi. Îşi aminti de Zeea, de Lart. Amândoi ţinuseră mult la ei, dar fiecare avusese rezerve mari tocmai când el îşi „permisese” să aibă conştiinţă. Oare cel din faţa lui cum îl privea?

— Conştiinţa! – se strâmbă Forts. Care l-a orbit pe Oedip, l-a torturat pe Hamlet, l-a născocit pe **Freud** şi pe **Dostoievski**! O maşină de chinuit pe dinăuntru. Adu-ţi aminte de păsări. Niciuna nu scormoneşte cu ciocul în propriul ou, ci aşteaptă firesc naşterea zborului. Iată de ce omul nu a putut niciodată zbura. Şi nici n-o să poată, pentru că singura speranţă a lui este…

Se gândi o vreme apoi încheie hotărât.

— Nu! Pentru el nu mai există nicio scăpare!

Hammet privea absent spaţiul de peste umărul celui care vorbea, valurile într-o mişcare continuă, chemătoare. Era obosit, cuprins de o stare de neputinţă. Singurătatea se prăvălea în el cu puterea unui bolid fumegând. Nu putea să facă deocamdată nimic. În timp ce vorbea cu el, mâna lui Forts alerga vioi pe clapele de comandă şi probabil că mişcarea roboţilor era doar în contact cu amprentele digitale. Dacă ar fi apăsat pe unul din

acele minuscule butonaşe, l-ar fi pulverizat într-o secundă. Dar Forts nu părea îngrijorat de persoana lui. Îl socotea lensian şi mişca faţă de el trecutul, prezentul conform unor percepte mecanice, seci. Un robot dirijând, alţi roboţi. Într-o clipă prin faţă ochilor săi se perindară amintirile cele mai frumoase, copilăria, tatăl său, dragostea lui pentru Zeea, prietenia cu Lart. Toate se terminaseră… ca ceaţa din defileurile polare. Suspină. Iniţierea lui se încheiase. Acele clipiri mici, luminoase şi aparent jucăuşe îi jucaseră festa. Îşi făcuseră datoria în cele din urmă.

— Aşa suntem noi tăcuţi! – îl auzi pe Forts încheind. Ne îndeplinim îndatoririle fără să punem întrebări.

— Şi ucidem pământul?

— Îl ucidem, dacă ăsta e ordinul.

Rămase tăcut, nemişcat. Gândurile alergau în mintea lui abstracte, umbre ale unor nori reci, trecători.

— Poate că ai avut dreptate asemuindu-ne adineauri cu cei din neantul evului mediu. După câte am auzit, pe atunci, „nobilii şi seniorii, înainte de a pleca la război aveau grijă să se asigure de fidelitatea soţiilor lor punându-le aşa-zisele centuri de castitate. De ce să n-o fi făcut şi noi?…

Hammet nu insistă. Nu avea rost să-şi răcească gura cu Forts. Totuşi mai încercă.

— Curând glaciaţiunea se va sfârşi. Zorile vor apare din nou. Soarele va sparge tavanul de nori seculari şi va răsări iar.

— Peste trei zile pământeşti – specifică Forts.

— Să îi dăm o şansă. Poate viaţa va reveni. Marele vis al galaxiei – perpetuarea vieţii la infinit – poate să mai aştepte în favoarea altuia, nu atât de important, însă real: Renaşterea vieţii pe pământ. Face parte din legile noastre, o ştii. Uciderea vieţii unei planete e o crimă galactică.

— Prea târziu!

Vocea lui Forts nu îngăduia nicio speranţă.

— Pământul e deja mort – continuă el. Tot ce este aici va fi transportat în **4/4**. S-a hotărât.

— Vei regreta – zise Hammet.

Privirea lui Forts îi dovedi că se înşală. Era un galactic, nu putea regreta executarea unui ordin. Se retrase cu spatele. Apoi ieşi, lăsându-l pe Forts să se descurce în continuare la masa lui de comandă, cu sutele de roboţi din subordine. Şi care era

singura sa conştiinţă. Îşi calculase retragerea neaşteptată ca să îi creeze oarecare derută. Ignorând roboţii care alergau cu cărucioarele mecanice între depozite o luă pe coridorul care ducea la ieşirea laterală din navă. Îi lăsase intrarea deschisă intenţionat. Călcă peste trapa ieşirii cu grijă. I-ar fi părut rău să, calce vre-unul din miile de licurici sclipitori care se furişau înăuntru cu o grabă frenetică. Le privi o vreme agitaţia în tăcere, închipuindu-şi drumul acelor firişoare de viaţă către depozite şi întâlnirea lor cu oamenii închişi vremelnic în temniţele de gheaţă. Parcă îi şi auzea întrebându-i: **„Nu-i aşa că ne-am regăsii? Nu-i aşa că aveţi nevoie de noi?”…** Restul urma să fie probabil aidoma feeriilor sau basnelor cosmice. Oamenii dezgheţaţi din sicriele lor se vor ridica din băltoacele în care zăcuseră, întrebând supăraţi: „Cine ne-a adus cu forţa aici?… Cine a îndrăznit?… Vom cere daune pentru timpul pierdut şi plata cheltuielilor de transport!…” Alţii vor începe să-şi verse lichidul din pantofi apoi, odată reîncălţaţi vor începe să-şi caute copiii, nevestele, vociferând gălăgios, cerând tot felul de reparaţii morale şi materiale, întrebând în ce loc se află, cerând să li se aducă taxiuri. Nava spaţială va deveni un adevărat Babilon. Mii de oameni se vor mişca în toate direcţiile cu nişte intenţii obscure, greu de înţeles pentru o minte galactică, mai ales când unii vor începe, să se omoare între ei, iar alţii să protesteze că nu fuseseră lăsaţi în pacea sicrielor lor. Apoi vor veni şovăielnicii, trădătorii, duplicitarii. Vor fi mulţi, nenumăraţi, câtă frunză şi iarbă. Tineri şi bătrâni, femei şi copii, de toate vârstele, de toate rasele, de toate profesiile, vor spune că se pun în slujba **Confederaţiei Galactice,** că sunt gata să fie alături de ea, să facă orice, să procure chiar şi plăceri rafinate, să deosebească ziua de noapte, umezeala de uscat, albul de negru, chiar să ucidă, numai să nu fie trimişi înapoi în **Marele Congelator.** Forts şi divizia lui de roboţi în curând nu va mai ştii cum s-o scoată la capăt. Nu mai era nevoie de el. Dispăru în noaptea rece şi viscolită.

CAPITOLUL XVII

ULTIMA CONFRUNTARE

Hammet deja zbura într-un mic modul de transport când auzi primele detunături. Continuă să zboare deasupra lui **Megalopolis II** fără să-şi facă griji. Ceea ce se declanşase era de durată, o durată care – spera – îl va ajuta să-şi ducă la bun sfârşit ceea ce îşi propusese. Era riscant, plin de primejdii, dar altă soluţie nu exista.

În faţa lui, cupolele, turlele îmbrobonite ale oraşului mort în picioare începură din nou să lucească. Umbra navetei părea că se înfige în turnurile retezate ale clădirilor ca o pasăre sinucigaşă ca să reapară mai vie şi mai fugară undeva dincolo, pe albul imaculat ai câmpiilor şi eleşteelor îngheţate. Vocea lui Forts răsună totuşi mai puternic în comunicator.

— Mi-ai ridicat oamenii în cap, Hammet! Ai uitat cine eşti!… Degeaba! Foarte curând roboţii mei vor înnăbuşi răzmeriţa asta stupidă şi oamenii vor fi domoliţi reintrând în culcuşurile lor îngheţate! Apoi vor fi trimişi după cum s-a planificat spre noile galaxii pe care le oferă pliantele noastre.

Hammet surâse. Deci Forts nu avea cunoştinţă de spiriduşii adâncurilor; nu ştia că de fapt ei sunt adevărata forţă a pământenilor, conducându-le nu numai acţiunile ci şi subconştientul. Asta era bine. Când va înţelege puterea lor va fi prea târziu pentru a mai putea pregăti o acţiune de anihilare. Pământenii vor fi născocit între timp arme destul de bune pentru ducerea unui război de uzură la fel de îndelungat precum cele reuşite de ei cu secole înainte. Era tocmai ce dorea el. **Timp.**

Nava făcu un viraj – laţ micşorându-se pe gâtul de lebădă al unui deal rătăcit printre cupole – începând să coboare.

Vocea lui Forts se auzi iar. Era tot mai nesigură, tot mai nedumerită.

Hammet, ce cauţi în **Megalopolis II?…** Nu ştii că acela e un oraş mort? Că tot ce e acolo e rodul imaginaţiei celor închişi în depozitele mele de frig?…

Hammet se afla din nou în sala de teatru în care fusese

comutat de Zeea după prima erupţie din staţia de metrou. Revăzu sala, lojile ca nişte fulgi coloraţi alegoric, oglinzile cu ape argintii. Ochii săi căutau personajele de pe scenă. Prinţul subţire cu trupul ca de stilet care fusese înconjurat de întregul grup de actori nu mai era. Locul în care stătuse era alb, uşor irizat. Doar jos, pe lemnul lucios al scenei, cartea cu coperţi bătute în aur. O ridică şi ieşi.

Îşi ascunsese mica navă de recunoaştere într-un cimitir de aerotaxiuri şi avioane de croazieră. O regăsi albită de brumă şi ger, printre celelalte vehicule adunate acolo. Sui în ea s-o verifice. Avea un drum lung înainte şi nu dorea să rişte nimic. Escadra fusese întărită cu zeci de nave de cercetare. O mulţime de rachete şi module ţiuiau deasupra capului său, căutându-l. Dispariţia sa alertase nu numai Lensul, ci întreaga Confederaţie. Un general ordonase drept represalii înconjurarea planetei cu un brâu energetic şi deschiderea gurilor de foc ale navelor-crucişător la cea mai mică neregulă. Dar toate astea erau doar aparenţe. Hammet nu dorea să rişte întoarcerea la o bază supusă unor ordine arbitrare. Ascuns printre mormanele de fier şi tablă crăpată îşi verifica mica navetă milimetru cu milimetru. Maşina infernală o găsi abia a doua zi către seară într-unul dintre pereţii de contrapresiune. Era o mică jucărioară acustică cu putere asemănătoare celei care spărsese timpanele tatălui său. Declanşată în momentul lansării micuţei astronave, sunetul ar fi acţionat cu o forţă inversă acceleraţiei, distrugându-i timpanele fără ca el să poată face vreun gest din cauza inerţiei. O demontă cu atenţie şi una din sârmuliţe, aproape invizibilă, răsucită maniacal, deconspiră şi autorul încercării de a-l ucide. Lensul, într-adevăr era prea putred ca să mai merite să îl mai preocupe, miza mult prea insignifiantă. În timp ce aici, pe pământ, în ţara zăpezilor necurmate, pe racheta lui Forts, pentru fiecare învins – cu toate naivităţile şi teribilismele lor atât de ridicole – oamenii încercau să nască un învingător ca să poată lupta împotriva roboţilor construiţi pe bandă rulantă. Lupta surdă în interiorul acelor depozite frigorifice zburătoare ascunse prevăzător în zăpadă oglindea perfect confruntarea dintre viaţă şi moarte, între a fi şi a nu fi. Pe de-o parte orgoliul unor oameni care nu se lăsau învinşi, pe de alta, teama lui Forts de a cere întăriri militare pentru a nu da în vileag porcăriile lui

4/4. O formă de viaţă care îndrăznea să trăiască şi alta care dorea să o readucă la stadiul de simplu produs congelat. Curând, discul soarelui răsărind avea să hotărască cine va câştiga…

Aştepta clipa cu mâinile pe butoane, încordat, ţintind linia orizontului, cu buzele strânse, cu ochii injectaţi şi strâmtaţi de atenţie. Trupul întreg era o vibraţie, gândul un mecanism de mare precizie aşteptând o comandă. Voinţa, dârzenia lui, un animal feroce gata de atac. Ştia că aceasta e ultima şansă; dacă o rata, nu mai exista alta. Deasupra lui, două guri de foc căutau hămesite o ţintă care ar fi îndrăznit să se ridice de la pământ. Patru sute de braţe agile – armele nu erau date pe mâna roboţilor – mângâiau arcurile încordate ale declanşatoarelor. Iar în spatele său: ruinele. O veche civilizaţie distrusă dintr-un capriciu negustoresc. Şi undeva, departe, la milioane şi milioane de kilometri distanţă singurii care puteau judeca această flagrantă încălcare a legilor: **Marele Consiliu Galactic.**

Soarele răsări şi lumina orb întunericul. Când razele sale lovite de oglinda solului îngheţat se întoarseră cu puterea exploziei în ochii trăgătorilor de rachete, mica navă ţâşni ca un bolid, profitând câteva secunde, cei de pe scaunele care împrăştiau moartea prin spaţiu închiseră ochii lăsând să le treacă prin faţă o umbră fugară. Cele circa o sută de proiectile care se întinseră imediat după ea nu mai atinseră decât golul nemărginit. Proiectilele explodară în zadar – focuri de artificii sosite după serbările evadării. Hammet era dincolo de centura de apărare, îndreptându-se spre **Jupiter Tonans.**

Atins de primele raze solare, peretele care acoperea sala generatorului devenise fosforescent. La marginea lui, – dorinţă? iluzie? – ceva se mişcă. Semăna cu un copil înfăşurat într-un val de căldură. Razele de căldură îl înconjurară ca firele de paie dintr-o iesle anume, în timp ce spaţiul se modifica după dorinţa trupului; Vis, Joacă, Meditaţie, Viitor. Gânguritul său dădu auzului sunetul aşteptat iar limbajului unicitatea visată.

Deocamdată mai dorea să se joace. Ochii săi mici, luminoşi căutară în înalt mingiile cerului, Saturn, Marte, Jupiter, Venus şi mai ales sfera aceea de foc care era soarele. Dar acesta dispăruse din nou. O pânză ţesută din fire întunecoase brăzda iarăşi cerul, despărţindu-l de el. Şi pruncul închise ochii săi

luminoşi ca să nu se vadă că aşteptând, lăcrimează.

Hammet, întins în rachetă în fotoliul de contrapresiune ca să suporte viteza. Avea mai multe distanţe de străbătut. Întinderile albe, curate, capcane ale distanţei, ploile de meteoriţi, vânturile magnetice, fiarele nesăţioase ale întunericului sătul de singurătate şi în cele din urmă **Consiliul Galactic.** Deschisă în faţa ochilor săi, cartea cu coperţi bătute în aur. **„Şi spuneţi tirada aşa cum vorbesc şi eu, cât mai viu, curgător. Şi să nu spintecaţi aerul cu mâna, fiţi cât mai stăpâniţi. Chiar şi-n vârtejul pasiunii, trebuie să păstraţi o măsură care să mai domolească puţin sălbăticia… Potriviţi fapta cu vorba şi vorba cu fapta. Luaţi seama să nu depăşiţi cuviinţa şi cumpătul firii.”** Racheta străbătea gigantica înserare ca un vârtej îndreptându-se spre destin. Cel care stătea în fata panoului de comandă părea un tânăr prinţ cu o carte în mână.

De la milioane şi milioane de kilometri distanţă, într-o altă navă metalică zugrăvită în culorile luptei, se îndrepta vertiginos, în aceeaşi direcţie fratele Zeei, Lart.

SFÂRȘIT